

II./2021

Obljuba: Večna Božja zaveza

Pomožna snov za učitelje v sobotni šoli

Ljubljana 2021
KAC uprava

1. KAJ SE JE ZGODILO?

Ključno besedilo: 1 Mz 1,26–27

Splošni pregled

Bog je človeka ustvaril po svoji podobi, da bi med njim in nami lahko obstajal trden odnos. Adam in Eva sta ga z neposlušnostjo Božji volji močno poškodovala. Toda Bog je imel rezervni načrt: uničen odnos je nameraval obnoviti po Sinu Jezusu.

Razlaga

Nespoštljiva radovednost je Hudičeva past; posameznik si prizadeva dognati resnice, za katere Bog ni želel, da bi se raziskale. (5 Mz 29,28; 5 Mz 29,29 CHR) »Toda ko je Bog rekel Sinu: 'Naredimo človeka po svoji podobi,' je Satan postal ljubosumen na Jezusa. Želel si je, da bi se Bog posvetoval z njim o zasnovi človeka, a ker se ni, so ga preplavili zavist, ljubosumje in sovraštvo.« /Ellen G. White, *Early Writings*, str. 145/

Želve vse do dna

V 1 Mz 1,1 je zapisan poseben hebrejski glagol *bara* (ustvariti), ki izraža božansko sposobnost Trojice, da kozmično energijo spremeni v snov. Nekateri menijo, da ta glagol izraža sprostitev ustvarjalne božanske energije, ki je zmožna ustvarjati iz nič. *Bara* izraža »začetek in nastanek iz nič (ex nihilo) in ne zgolj oblikovanje nekakšne predobstoječe snovi ali predsnovi«. /Harold Kuhn, »*God Makes*,« v *The Living God: Readings in Christian Theology*, ur. Millard J. Erickson, (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1983), str. 481/

Večna vera uspeva tudi v noči nepoznavanja Boga in se svetlika kakor svetilnik sredi neurja, ki kljub valovom nevere trdno stoji. Takšna vera bo preživela megleno kopreno nesvetopisemskih nazorov o izvoru človeštva.

»Spiritizem uči, da je človek 'bitje napredka'.« /Ellen G. White: *Veliki spopad*, str. 353/ »Socialni darvinizem ... je pod pretvezo znanosti položil temelj genetikom in biologom, ki so ljudi kategorizirali na način, ki podpira raso večvrednost; ta zamisel je dosegla vrhunec v nacistični Nemčiji.« /Charles E. Bradford, *Sabbath Roots: The African*

Connection (Silver Spring, MD: Ministerial Association of the General Conference of Seventh-day Adventists, 1999), str. 66–67./

Po Stvarnikovi podobi

Navedeni vir pravi, da beseda *tselem* (podoba) izraža silhueto postave, beseda *damuth* (podobnost) pa ujemanje ali podobnost tej silhueti«. /H. D. M. Spence in Joseph S. Excell, ur., *The Pulpit Commentary*, vol. 1, *Genesis-Exodus* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1961), str. 30/

»Kakor Bog sta tudi ona imela možnost izbire – svobodo razmišljati in delovati v skladnosti z moralnimi obveznostmi. Bila sta svobodna ljubiti in poslušati ali pa ne zaupati in ne ubogati.« /*Seventh-day Adventists Believe: An Exposition of the Fundamental Beliefs of the Seventh-day Adventist Church* (Silver Spring, MD: Review and Herald Publishing Association, 2018), str. 98/

Bog in človeštvo

Poleg tega, da Bog blagoslavlja, omogoči tudi izpolnitev blagoslova. »Bog je človeka ustvaril sebi v slavo, da bi po preizkusu človeška družina postala eno z nebeško. Božji namen je bil nebesa naseliti z ljudmi, če bodo poslušni vsaki njegovi besedi.« /Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, str. 1082, poudarek je dodan/ (Glej tudi Iz 43,7.)

Pri drevesu

»Njegovi sledilci so ga iskali; Satan se je vzdignil, privzel videz kljubovanja in jih obvestil o svojih načrtih o tem, da bo Bogu iztrgal ... Adama in njegovo družico Evo. Mislili so, da bo njihova moč enaka moči svetih angelov in jih niti sam Bog ne bo mogel izgnati, če bodo le dobili dostop do drevesa življenja sredi vrta.« /Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, str. 30–31/

Bog je s preprostimi besedami posvaril nedolžen par, naj se izogiba posebnega drevesa. »Gospod mi je dal videnje drugih svetov. Dobila sem krila in angel me je spremljal iz mesta do svetlega kraja. ... Tamkajšnja trava je bila živo zelena in ptice so žvrgolele prikupno pesem. Prebivalci ... so bili vseh velikosti; bili so plemeniti, veličastni in ljubki. ... Nato sem videla dve drevesi; eno je bilo podobno drevesu

življenja v mestu. Sadež z obeh dreves je bil videti čudovit, toda z enega drevesa niso smeli jesti. V njihovi moči je bilo jesti z obeh, toda eno od njiju je bilo prepovedano. Nato mi je angel spremljevalec rekel: 'Nihče s tega kraja ni jedel s prepovedanega drevesa.'« /Ellen G. White, *Early Writings*, str. 39–40/ (1 Mz 2,15–17)

Uničen odnos

Teologija človeškega upora je povezana z Adamovim nesvetim razmišljanjem, ki je obrodilo prepovedan sad *relativizma*.

Relativizem je nova paradigma zla, kjer posameznik vztraja pri tem, da si postavlja lastne moralne okvire, in tako tekmuje z Božjo vrhovno voljo; ta paradigma je brez Božjega posredovanja popolnoma nepremostljiva. (Sod 21,25)

Posledice so bile tragične.

»Oba sta jedla ter ... prejela ... spoznanje o grehu in občutila krivdo. *Ogrinjalo svetlobe* je kmalu izginilo; zaradi občutka krivde in izgube njunega *božanskega ogrinjala* sta začela drgetati.« /Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, str. 40; poudarki so dodani/

Uporaba

Greh prežema vse vidike našega življenja. Obstaja celo teološki nauk, imenovan »popolna pokvarjenost«. Čeprav znotraj njega beseda pokvarjenost nima istega pomena kakor v vsakdanjem jeziku, pa njen pomen ni nič kaj lepši. Ukvarja se z zamisljivo, da je greh poškodoval prav vsak vidik človekovega obstoja. To pa, na žalost, še kako drži.

1. Na katerih področjih življenja vidiš na delu »popolno pokvarjenost«, ki je posledica greha? Kaj lahko naredimo glede tega? Če ne moremo narediti ničesar, ker je ta pokvarjenost del naše narave, kako potem premagati svojo naravo? Do katere mere jo sploh lahko premagamo?
2. Padec v greh resno ovira naš odnos z Bogom. Jezus je umrl, da bi popravil človekov odnos z Očetom. Kako nam moč križa omogoča znova vzpostaviti ta odnos?
3. Stvarnik si je vzel čas za stvarjenje Adama in Eve. Zakaj je Bog želel, da je njuno stvarjenje dogodek, o katerem se bo vso večnost govorilo, razpravljalo in se mu čudilo? Stvarjenje človeka primerjaj s

pripravami bodočih staršev, ki pričakujejo prvega otroka. Ali ti ta primerjava pomaga razumeti Božjo ljubezen?

4. Kako nam možnost dostopa do Božje moči pomaga duhovno rasti in razumeti Božji načrt za nas?
5. Vsevedni Bog se je popolnoma zavedal vseh »tveganj«, ko je človeka ustvaril po svoji podobi. Predstavljal si neznosno žalost njegovega srca, ko se je moral zateči k rezervnemu načrtu – smrti svojega edinega Sina. Kaj ti osebno pomeni ta načrt, kadar prestopiš meje svojega odnosa z Bogom? V čem so tvoje preizkušnje in motnje pozornosti podobne tem, s katerimi sta se spopadla tudi Adam in Eva?
6. Jezus je med življenjem na zemlji z dotikom ozdravil mnoge, ki so verovali. Njegov dotik je dal vpogled v Božjo ustvarjalno moč. Pred vnebovzetjem je obljubil, da bomo ljudje še naprej imeli dostop do nje. (Jn 14,12–14) Ali je ta obljuba simbolična ali dobesedna? Kako lahko spremeni tvoje vsakodnevno življenje?
7. Mojzesova knjiga uči, da je bilo človeštvo ustvarjeno po Božji podobi. Ali se to nanaša samo na človekov obstoj pred padcem v greh ali velja še danes? Pojasni.
8. Bog je Adamu in Evi naročil, naj si podredita zemljo in ji gospodujeta. Kako je treba to naročilo razumeti v luči neodgovornega izkoriščanja narave, ki smo mu priča že mnogo let?
9. Adam in Eva sta padla v greh zaradi svoje odločitve. Čeprav je bila svobodna volja mišljena kot Božje darilo človeku, sta ga s svojo odločitvijo spremenila v prekletstvo. Spomni se še drugih stvari, dogodkov ali dejanj, ki so sami po sebi dobri, a se lahko sprevržejo v slabe.
10. Namesto da bi Adam poslušal Boga, je poslušal Evo. Razmisli, ali tudi v tvojem življenju obstaja nevarnost, da te ljudje ali stvari odvrnejo od popolne predanosti Bogu.

2. TEMELJ ZAVEZE

Ključno besedilo: 2 Mz 19,5

Splošni pregled

Bog je na začetku z Adamom in Evo vzpostavil ljubeč odnos, ki si ga sedaj po novi zavezi prizadeva obnoviti s človeštvom. Nova zaveza pomeni predan odnos med Bogom in človeštvom; v njenem središču je načrt zveličanja.

Razlaga

Zaveza nam razodeva resničen pomen *milosti*. Beseda zaveza je prevod hebrejske besede *berith*. Njen poudarek je na prostovoljni Božji pobudi za rešitev človeštva. Zaveza je torej božanski ustavni sporazum, ki je človeštvu dan zato, da bi služilo samo Jahveju. Kristus nam po zavezi milosti ponuja poseben odnos. Obljublja nam, da bo naš zavezni Bog in Odrešenik. (Mt 1,21)

Osnove zaveze

Sveto pismo govori o treh pomenih »milosti«. Milost pomeni Božja ljubeča dejanja v korist grešnikom, ki si tega ne zaslužijo; usmerja na čudovit Božji značaj; kaže na Boga, ki nam daje moč za zmago. V Novi zavezi je hebrejski izraz za milost (*chen*) enakovreden grškemu idiomu *diatheke*, ki pomeni oporoko ali dar. Kakor pri zavezi je tudi oporoka (mišljena je pravna listina) brezplačen dar prejemniku, ki ga, pravno gledano, nima pravice terjati zase. Božjo milost lahko torej primerjamo z *oporoko*.

Zaveza z Noetom

Koncept zaveze se pojavi v 1 Mz 6,18: »S teboj pa sklepam zavezo. Pojdi torej v ladjo ti in s teboj tvoji sinovi, tvoja žena in žene tvojih sinov!« Že na samem začetku Svetega pisma lahko zasledimo zamisel o zaveznem odnosu, v tem primeru med Noetom in Bogom.

»Bog govori, Noe pa je naslovnik Božjih besed. ...

Da bi Bog uresničil svoj namen, je z Noetom sklenil zavezo, ki je bila izraz njunega odnosa. ...

Božanski, odrešujoč ... zavezni odnos, ki je bil v teku vse od padca v greh, (1 Mz 3,15) je bil ... na Božjo pobudo spet obnovljen.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, (Nampa, ID: Pacific Press® Publishing Association, 2002), str. 18–19/

»Noe je našel milost v Jahvejevih očeh.« /Jay P. Green, Sr., ur. in prev., *The Interlinear Hebrew/Greek English Bible* (LaFayette, IN: Associated Publishers and Authors, 1979), vol. 1, str. 14/ (1 Mz 6,8)

Zaveza z Abramom

»Bog je zavezo z Abrahamom sklenil v različnih časovnih obdobjih. V 1 Mz 12,1–3 Bog petkrat izreče besedo 'bom'. To razodeva moč in veličino Božje predanosti Abrahamu.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 19/

Kristus se Abrahamu ni predstavil kot Bog, kot kdo s posebnim položajem, statusom ali nazivom, temveč z osebnim imenom *Jahve*. Predstavil se je z imenom »JAZ SEM«, ki izraža bistvo tega, kdo je kot samoobstoječi Bog, ki ima voljo in namen. *Jahve* je zavezno ime vrhovnega Jehove, ki se s tem imenom predstavi, kadar se želi razodeti na kar se da osebni način. Tudi v tem primeru opazimo, da je zaveza z Bogom v resnici zaveza milosti, kar potrjuje tudi naslednji navedek: »Zaveza, ki jo je Bog sklenil z Abrahamom, je bila zaveza milosti.« /Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, str. 1092/

Zaveza z Mojzesom

»Bog je spregovoril Mojzesu in mu rekel: 'Jaz sem Jehova. Kot mogočni Bog sem se prikazal že Abrahamu, Izaku in Jakobu, toda z imenom Jehova se jim nisem razodel. Z njimi sem vzpostavil zavezo, da bi jim dal kanaansko deželo – deželo, po kateri so potovali. Slišal sem vpitje Izraelovih sinov, ki so jih zasužnjili Egipčani, in se spomnil svoje zaveze.'« /*The Interlinear Hebrew/Greek English Old Testament*, vol. 1, str. 153/ (2 Mz 6,1–5)

Široko svetopisemsko razkrivanje neznanega Božjega imena je odločilno v tej razpravi z Mojzesom: »Jahve je ustrezno ime za Izraelovega Boga. ... Mnogi sodobni poznavalci trdijo, da ime Jahve pomeni ... dajalec življenja, tisti, ki poraja življenje, ... dajalec obstoja,

stvarnik, ... tisti, ki sproža stvari, ... uresničevalec danih obljub, ... tisti, ki je absoluten in se ne spreminja, ... obstoječ, vedno živeč, nespremenljiv ... tisti, ki se razodeva kot Bog Odrešitelj. ... On bo potrdil samega sebe – dal dokaz o svojem obstoju, potrdil svojo eksistenco.« /Francis Brown, *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1983), str. 217–218/

Jahve je »ime Boga, ki se je razodel Mojzesu na Horebu. To ime je bilo Mojzesu razloženo z besedami ... *Jaz bom tisti, ki bom to ... On, ki bo to ... Jaz sem ta, ki sem, kar v bistvu pomeni, naj si Mojzes s tem ne dela skrbi. ... Jaz sem (to je moje ime), ker Jaz sem ... Jaz sem, ki sem – pravzaprav me je nemogoče imenovati ali razložiti.*« /Francis Brown, *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew-English Lexicon*, str. 218/

»Jezus ji je rekel: 'JAZ SEM ...'« (Jn 4,26) »On pa jim je rekel: 'JAZ SEM! Ne bojte se!'« (Jn 6,20) »Če namreč ne boste verovali, da 'JAZ SEM, boste umrli v svojih grehih.'« (Jn 8,24) »Jezus jim je tedaj rekel: '... spoznali boste, da 'JAZ SEM.'« (Jn 8,28) »Jezus jim je dejal: 'Resnično, resnično, povem vam: Preden se je Abraham rodil, 'JAZ SEM.'« (Jn 8,58) »Že zdaj vam povem, preden se zgodi, da boste ... verovali, da 'JAZ SEM.'« (Jn 13,19) »Rekel jim je: 'JAZ SEM.'« (Jn 18,5) »Jezus je odgovoril: 'Rekel sem vam, da 'JAZ SEM. Če torej mene iščete, pustite te, naj odidejo,' da bi se izpolnila beseda, ki jo je bil povedal.'« (Jn 18,8) /*The Interlinear Hebrew-14 Greek-English Bible*, vol 4, str. 258–307/

Zaveza, ki jo je Bog želel skleniti z Izraelom, je bila namenjena temu, da bi spoznali, da božanska ljubezen nima prikritih namenov. Vse, kar je Bog pričakoval od svojega ljudstva, je bil pristen odziv ljubezni – odziv, ki bo nato viden v njihovih dejanjih.

Nova zaveza

»V Jer 31,31–34 je zapisana ena najglobljih in vznemirljivih obljub o novi zavezi. ... Redkokdo ve, da izraz nova zaveza prihaja prav iz tega odlomka. Ker je latinska beseda za zavezo *testament*, je znan cerkveni oče Origen (pribl. 185–254) 27 knjig Svetega pisma poimenoval Novi testament (v slovenščini je to Nova zaveza, op. prev.).« /Gerhard F Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 21–22/

Uporaba

Pred drugo svetovno vojno je neka ženska med potovanjem do Moskve prečkala Gruzijo. Prigodilo se je, da je srečala starejšo žensko, ki je živela v skromni koči. Ko je slednja izvedela, da je popotnica namenjena v Moskvo, jo je vprašala: »Ali bi, prosim, mojemu sinu odnesli škatlico domačih karamelnih bonbonov?« Sinu je bilo ime Josip Stalin. V očeh drugih ljudi je bil Stalin ruski diktator, toda njihovo mnenje ni spremenilo materine ljubezni.

1. Božjo ljubezen bi lahko primerjali z ljubeznijo Stalinove matere. Ne glede na to, kako slabi smo videti v očeh drugih ljudi, nas Bog ne bo nehal ljubiti. Razmisli, kako je lahko takšna ljubezen osnova za zavezni odnos?
2. Kakšno vlogo ima naša vera, ko enkrat razumemo, da je Bog tisti, ki je naredil prvi korak k spravi? Kako to spoznanje vpliva na naša vsakodnevna opravila in dejanja? S katerimi nevarnostmi se bomo spopadli, če bomo delom pripisovali večji pomen kakor veri?
3. Zaveza je odnos med dvema človekoma, kupčija, ki obema prinese korist, in dogovor o vzajemnem prijateljstvu. V Svetem pismu vedno znova vidimo, da je Bog pobudnik zaveznega odnosa. Če drži, da imata od zaveze korist obe strani, zakaj potem čakamo, da Bog naredi prvi korak? Kaj Božje vztrajno prizadevanje za izgubljeno človeštvo sporoča vesolju?
4. Nauk tega tedna primerja zavezni odnos med Bogom in človekom z zakonsko zvezo. Zdrav zakon ni uspešen zaradi obveznosti, temveč zaradi ljubezni. Na podlagi te primerjave opiši »idealno« zavezni odnos med Bogom in seboj.
5. V zakonski zvezi ljubezen narašča sorazmerno s količino kakovostnega časa, ki ga vložimo v odnos. Razmisli o načinih, ki ti lahko pomagajo izboljšati kakovost časa, ki ga z Bogom preživiš v molitvi in premišljevanju. Predlagamo, da za pomoč prosiš prijatelja, ki te bo spodbujal in spominjal, da občasno znova ovrednotiš čas, ki ga preživljaš z Bogom.
6. Sveto pismo govori o več zavezah in zaključih z novo zavezo. Ali se te zaveze sploh razlikujejo ali pa so v resnici enake, toda različno izražene? Ali je mogoče, da Bog sklene več kakor eno zavezo?

7. Zakaj je moral Bog obnoviti zavezo z ljudstvom? Ali je ljudstvo pozabilo nanjo ali pa so obstajali vidiki, ki jih je Bog moral ob določenem času bolj poudariti?
8. Po definiciji je zaveza dogovor med dvema ali več stranmi. Običajno so udeleženci zaveze vsaj do neke mere enakovredni. Odnos med Stvarnikom in stvarstvom ni značilen primer tega. Toda Bog je kljub temu čutil potrebo, da sklene zavezo s stvarstvom. Zakaj?
9. Kaj pomeni izjava, da bo Božja postava zapisana v našem srcu? (Rim 2,15)

3. »ZA VSE PRIHODNJE RODOVE«

Ključno besedilo: 1 Mz 6

Splošni pregled

Noe se je na Božjo zavezo odzval tako, da je življenje posvetil Bogu in odprl srce za njegovo ljubezen. Ladja je bila simbol Noetove predanosti zavezi, h kateri je pristopil. Bog je nagradil Noeta in njegovo družino; rešil jih je pred sodbo nad starodavnim svetom – potopom.

Razlaga

Načelo greha

»Grehi so kot krogi na vodni površini, ki nastanejo, kadar vanjo vržemo kamen. Eden porodi drugega. Ko je bila v Kajnovem srcu jeza, tudi umor ni bil daleč.« /Philip Henry, v Frank S. Mead, *12.000 Religious Quotations* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1996), str. 407/

»Greh bolj predstavlja naravnost misli kakor zunanje dejanje.« /William Sewell, v Frank S. Mead *12.000 Religious Quotations*, str. 409/

»Usmiljeni Stvarnik je Kajnu ohranil življenje in mu zagotovil priložnost za spokorjenje. Kajn pa je živel in le še zakrnil srce, spodbujal upor proti božanski oblasti in postal vodja drznih, zapuščenih grešnikov. Ta en odpadnik, ki ga je vodil Satan, je postal skušnjavec drugim. Njegov vzor in vpliv sta kazala izprijeno moč, dokler ni zemlja postala tako pokvarjena in napolnjena z nasiljem, da je klicala po uničenju.« /Ellen G. White, *Očaki in preroki*, str. 48/

Noe

Kakor čudovit amarilis, ki med bodičastim grmičevjem širi prijeten vonj, je tudi Noetov značaj v upornem predpotopnem svetu širil nebeški vonj. V hebrejščini ime Noe pomeni »Jahve prinaša tolažbo«. Tudi Noe se je z nami vred rodil grešnik; v tolažbo mu je bila Jahvejeva zvestoba zavezi z Adamom. To je bil Noetov edini vir upanja in zveličanja. Že v mladosti ga je Božja milost spodbudila k življenju poslušnosti, čeprav je živel v dekadentni družbi, ki ni upoštevala zakonov. »Ljudje so pred potopom živeli več sto let; ko so dopolnili sto let, so bili še vedno mladi.

... Aktivno dobo življenja so dosegli med 60. in 100. letom starosti, v obdobju, ko so ljudje, ki živijo v današnjem času ..., vse manj dejavni.« /Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, str. 1089–1090/

Zaveza z Noetom

»1 Mz 6,18 kljub svoji kratkosti vsebuje globoke koncepte. Napoveduje, kako bo za človeštvo poskrbljeno v prihodnosti. Bog je pokazal obilno milost in usmiljenje, ko je s človekom, ki bo preživel potop (in njegovo družino), sklenil zavezo. Varnost človeštva v sedanjosti in zagotovilo zveličanja v prihodnosti temeljita na Božji milosti in božanskem delovanju v človekovo dobro. ...

Izrazov, ki se običajno uporabljajo ob sklenitvi zaveze, v tem odlomku ne najdemo. Tukaj je zapisan izraz *ustanoviti* (heb. *heqîm*). Podrobna obravnava te besede v povezavi s sklenitvijo zaveze razkrije pomen 'ohraniti' ali 'potrditi'. (5 Mz 9,5; 27,26; 1 Sam 15,11; 2 Sam 7,25; 2 Kr 23,3.24 itn.) To daje vtis, da je Bog z ustanovitvijo te zaveze imel v mislih ohranitev obveznosti, s katerimi se je zavezal že prej.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 29/

Znamenje mavrice

V sagi o zavezi milosti obstajata dve različni upodobitvi in dve različni prizorišči svetopisemske mavrice. Po eni strani Kristus v 1 Mz 9 razodene kozmično mavrico, ki je znak njegove milosti in usmiljenja z Noetovimi potomci, ki so preživeli potop. Po drugi strani pa bo Kristus na koncu časa ostanku razodel posebno mavrico, ki obkroža Božji prestol. (Ezk 1,26–28; Dan 12,1–2)

»Tedaj se čez vse nebo pojavi mavrica in odseva slavo z Božjega prestola. Zdi se, da obdaja skupino molivcev. Razbesnela drhal se nenadoma ustavi. Njihovi posmehljivi vzkliki umolknejo. Pozabijo na cilj morilskega dela. S strašno slutnjo gledajo na simbol Božje zaveze in si želijo čim prej zbežati od njegovega silnega sijaja.« /Ellen G. White: *Veliki spopad med Kristusom in Satanom*, str. 407/ (Raz 6,13–17)

Ostal je samo Noe

»V Svetem pismu je prva neposredna omemba ostanka zapisana v 1 Mz 7,23: 'Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji.' Beseda, ki jo prevajamo z izrazom 'je ostal', izvira iz hebrejskega korena *sa'ar*, iz katerega je nastalo več besed, ki v Stari zavezi izražajo zamisel ostanka.

...

Ne moremo spregledati dejstva, da je bil ostanek, ki je preživel svetovno katastrofo, sestavljen iz vernih ljudi. (1 Mz 6,9; 7,1) Ker Sveto pismo potop v Noetovem času uporablja kot prisposodbo za uničenje sveta na koncu zgodovine, ima ta ugotovitev velik pomen.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 31/

»Nekateri tesarji, ki jih je Noe zaposlil, da so mu pomagali graditi ladjo, so verjeli sporočilu, a so umrli pred potopom. Ostali sprebrnjenci so odpadli od vere.« /Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, str. 504/

»Koliko sploh velja trditev enega človeka v primerjavi z modrostjo mnogih drugih! Noetovo sporočilo se jim ni zdelo vredno zaupanja ... Kristus je rekel, da bodo ljudje pokazali enako nevero glede njegovega drugega prihoda. ... Ko bo razkošnost sveta postala cerkvena razkošnost, ko bodo zvonili svatovski zvonovi in bodo vsi upali še na dolga leta svetovnega napredka – tedaj bo na lepem, kakor strela z jasnega neba, prišel konec njihovim praznim vizijam in varljivim upom.« /Ellen G. White., *Veliki spopad med Kristusom in Satanom*, str. 218/

Uporaba

Aristides je bil eden od najodličnejših atenskih grešnikov. Bil je pravičen, prijazen in pošten. Toda večina Atenčanov je glasovala za to, da ga izobčijo. Ljudje so bili siti poslušanja o tem, da je Aristid »pravičen«. Njegov zločin je bil ta, da se je njegova dobrota preveč razlikovala od »hudobnosti« njegovih someščanov.

1. Aristidesa bi na neki način lahko primerjali z Noetom. Če Noe ne bi bil »pravičen«, morda nikoli ne bi izvedeli, kako grozljivo pokvarjen je bil svet pred potopom. Odsevati Kristusa ima svojo ceno. Kakšna je cena, ki jo moraš plačati, ker si kristjan? Ali imamo Aristidesovo

in Noetovo trdoživost, ki je potrebna, če želimo vzdržati morebiten odklonilen odziv okolice?

2. Apostol Pavel v Rim 12,2 opozarja, naj se ne prilagajamo temu svetu, temveč se raje preobražajmo »z obnovo svojega uma«. Noe je dober primer tega, kako to doseči. Kaj se lahko naučimo iz njegovega primera, kar nam bo pomagalo upreti se grehu in nenačelnosti? Ali Bog tudi od nas pričakuje, da si prizadevamo za svoje bližnje? Odgovor pojasni v okviru sodobnih možnosti za pričanje.
3. Če bi v Noetovih dneh obstajala bolnišnica za duševno bolne, bi ga njegovi »prijatelji« gotovo poslali tja. Vse, kar je govoril in delal, je kazalo na norost. Grešni svet Božjo modrost pogosto razume kot nespametnost. Ker smo pristopili k zavezi z Bogom, smo tudi mi lahko tarča posmeha in obtožb. Kako se pripraviti na to? Spomni se vsaj treh svetopisemskih obljub, na katere se lahko opreš, ko si deležen posmeha.
4. V 1 Mz 6,6 piše, da je bil Bog tako zelo razočaran nad zlom predpoptopnega sveta, da je obžaloval stvarjenje človeka. Kaj pomeni, da je Bog čutil obžalovanje? Ali to namiguje, da je zmožen delati tudi napake?
5. V 1 Mz 6,9 je Noe opisan kot pravičen in brezgrajen. Ali je imel ti lastnosti sam po sebi, neodvisno od Boga? Kakšna je bila narava Noetove pravičnosti?
6. Ali dejstvo, da si Bog s človeštvom prizadeva skleniti zavezo, namiguje na to, da nas potrebuje? V kakšnem smislu to drži?
7. Koncept ostanka je mnogim ljudem težko doumljiva, saj namiguje na prevzetnost in večvrednost. Utemelji, zakaj prevzetna in večvredna drža v luči svetopisemske ideje o ostanku ni upravičena?
8. Kaj mavrica iz 1 Mz 9,12–17 govori o tem, kako Bog ravna s človeštvom, da bi se odločilo zanj?

4. VEČNA ZAVEZA

Ključno besedilo: 1 Mz 17,7

Splošni pregled

Kakor Noeta je Bog tudi Abrahama povabil v poseben zavezni odnos, ki je vseboval mnoge značilnosti zaveze z Noetom. Zaveza z Abrahamom je bila sredstvo, po katerem je Bog želel postaviti temelj zavezi zveličanja, ki jo bo sklenil z ljudmi, ki bodo sprejeli ponujeno rešitev.

Razlaga

V 1 Mz 15,7 Bog Abrahamu pove, kdo je – Jahve, osebni Bog. Abraham bi torej težko sklepal, da Boga ne zanima njegovo življenje, saj se mu je predstavil kot Abrahamov osebni Bog.

Jahve in zaveza z Abrahamom

Zaveza je potrdila Abrahamovo odločitev, da se je celo v najbolj osebnih zadevah podredil božanskemu vodstvu. Kako bi Abraham sploh lahko izkusil prednosti zaveze, če bi ohranil sebično držo? Ne bi mogel in tudi mi ne moremo. Kadar premišljujemo o Abrahamovi izkušnji, se nam lahko zgodi, da pozabimo na dejstvo, da je bila zaveza z Abrahamom v resnici zaveza dejavne vere. Tudi v našem primeru bi moralo biti tako.

El Shaddai

Ta izraz je prvič zapisan v hebrejskem besedilu 1 Mz 17,1–2, in sicer v povezavi z Abrahamom. Na tem mestu je zapisana beseda *El Shaddai*, ki jo po navadi prevajamo z izrazom »Mogočni Bog«.

Beseda *El* se nanaša na izraz *Elohim* («V začetku je *Elohim* ustvaril nebo in zemljo.»), ki izraža vsemogočnost, moč in transcendenco. To Božje ime je prisotno v celotnem poročilu o stvarjenju. Beseda *El*, ki je del besede *Elohim*, je z besedo Bog prevedena 200-krat; tudi *El* izraža Božjo mogočnost.

Beseda *Shaddai* pomeni »prsi« in označuje nekoga, ki oskrbuje, neguje in tolaži. V povezavi z besedo *El* daje predstavo o »Močnem in Mogočnem, ki oskrbuje in neguje«.

Od Abrama do Abrahama

V 1 Mz 17,3–5 sprememba imena nakazuje spremembo odnosa. Na ta način je bil ustanovljen boljši odnos. »Abram je bil prvi med temi, ki jim je Bog spremenil ime. Imena so imela v starodavnem času veliko večji pomen, kakor ga imajo danes. Vsa semitska imena imajo določen pomen; običajno so sestavljena iz fraze ali stavka, ki izraža starševsko željo ali hvaležnost. Skladno s pomembnostjo, ki so jo ljudje pripisali imenom, je Bog nekaterim ljudem spremenil ime, da bi se skladalo z njihovimi preteklimi ali prihodnjimi izkušnjami. Ime *Abram* pomeni 'Oče je poveličan' in v Svetem pismu v tej obliki ni več zapisano, toda pojavi se druga oblika tega imena – *Abiram* – ki pomeni 'moj oče je poveličan'. (4 Mz 16,1; 1 Kr 16,34)« /*The SDA Bible Commentary*, vol. 1, str. 321/

Stopnje zaveze

»Bog je z Abrahamom sklenil zavezo, ki je zajemala tri stopnje. Prva je zapisana v 1 Mz 12,1–3, druga v 1 Mz 15,1–21 in tretja v 1 Mz 17,1–14.« /Gerhard M. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 34/ Iz 5 Mz 10,16 lahko razberemo, da je zaveza simbolično izražena tudi v znamenju obreze: »Obrežite torej prednjo kožico svojega srca in ne bodite več trdovratni!«

Izraz obrezati v hebrejščini pomeni odrezati moško prednjo kožico osmi dan po dečkovem rojstvu. Število osem v duhovnem smislu pomeni duhovno obnovo, ki nam jo daje Jahve novih začetkov. Odstranitev Izraelove prednje kožice posvetnosti je bilo znamenje Izraelove zvestobe Jahveju. Tako je stari Izrael prejel božansko povabilo k sodelovanju pri obnovi odnosa z Jahvejem.

Zavezne dolžnosti

»Izbral sem ga, da bo zapovedal svojim sinovom in svoji hiši za njim, naj se držijo Gospodove poti in ravnajo skladno s pravičnostjo in pravico; tako bo Gospod izpolnil Abrahamu, kar mu je obljubil.« (1 Mz 18,19)

Lepota tega svetopisemskega besedila je njena prežetost s sporočilom, da je El Shaddai zmožen izpolniti to, kar se neveri zdi nemogoče. Božanski uvid je dal Abrahamu zagon, da je Izaka vodil s palico vzgoje.

Ko je Abrahamovo ime postalo mogočno, je njegovo samoodpovedovanje vse bolj sijalo.

Kako? Zakaj?

Ker je namesto sebičnosti nastopila podrejenost božanski volji, in sicer do te mere, da je bil Abraham pripravljen »edinorojenega sina« obravnavati kot žrtevno jagnje. Abrahamova »žrtev« kaže, da »ne obstaja nič, kar bi bilo tako dragoceno, da tega ne bi mogli dati Bogu«. /Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, str. 1094/

»To je bil glavni razlog, zakaj je Abraham kraj tega dogodka poimenoval Jehova-jire. Omenjeni kraj je bil stalen spomin na čudovito milost Jehove, ki je prinesel odrešitev. ... Kako mogočna in veličastna je bila ta odrešitev, ki jo je prinesla Jehovova milost, ter kako nepričakovana in dramatična! Skrajna točka, na kateri se znajde človek, je vedno priložnost tako za odrešitev, kakor tudi za to, da nas Bog nauči čudovitih naukov o svojem namenu in previdnosti.« /Nathan Stone, *Names of God* (Chicago, IL: Moody Press, 1944), str. 62–63/

Uporaba

Razlika med izjemnim in dobrim zdravnikom je sposobnost, da si poleg zdravstvenih težav pacientov zapomni tudi njihova imena in obraze. Namesto da se ob pogledu na pacientko spomni samo na protin, se izjemen zdravnik spomni tudi njene zaskrbljenosti za zdravje, ker si želi kar najbolje poskrbeti za novorojenčka. Namesto da se ob pogledu na pacienta spomni samo na zlomljeno kost, se izjemen zdravnik spomni tudi moškega, ki ga je strah, da bi izgubil službo. Tudi Jezus pozornost namenja imenom in ljudem.

1. Nemalo svetopisemskih odlomkov govori o imenih in povezavah med ljudmi, v preteklosti so ljudje namreč imenom pripisovali velik pomen. Pojasni psihološke in duhovne sadove tega, da je Bog spremenil Abramovo ime. Zakaj se je potrudil razložiti pomen svojega imena? Kako je pomen Božjega imena vplival na ljudi, ki so stopali v zavezni odnos z njim?

2. V svetopisemskih časih je sprememba imena pogosto prinesla tudi spremembo položaja. Kako lahko ta koncept povežeš s tem, kar se zgodi s človekom, ko se znova rodi?
3. Kje stojimo v sveti Božji navzočnosti, je odvisno od tega, kako intimno ga poznamo. Božje obljube so znak intimnosti. Kako naj bi se odzvali nanje? Ko je Abraham potoval skozi njemu neznane in daljne dežele, mu je zaveza z Bogom pomenila vir spodbude in Božje bližine. Ali enako velja tudi za Božje obljube? V sobotno-šolskem razredu povej najljubšo svetopisemsko obljubo. Spomni se dogodka, ko je pozitivno vplivala na tvojo duhovno rast.
4. V Svetem pismu najdemo mnogo nazivov za Jezusa. Izberi tistega, ki se ti zdi najpomembnejši, in na list papirja zapiši, zakaj ti je vseh prav ta naziv. Odgovor podaj v sobotno-šolskem razredu; to naj bo tvoje pričanje o tem, kaj ti pomeni Jezus.
5. Poleg tega, da Jezus pozna tvoje ime, pozna tudi vsako tvojo misel in celo število tvojih las. Ali se ob tem počutiš varno ali neprijetno? Pojasni.
6. Bog si na mnogo načinov prizadeva sporočiti nam resnico o svojem značaju. Kako je torej mogoče, da imamo kljub temu popačeno, napačno ali celo zgrešeno spoznanje o Bogu? Kako to popraviti?
7. V 1 Mz 17,1 je Bog imenovan El Shaddai oziroma Mogočni Bog. Kaj bi odgovoril, če bi kdo rekel, da je nemogoče, da je Bog hkrati dober in vsemogočen? Ali gre za protislovje ali pa ti dve lastnosti v resnici dokazujeta druga drugo?
8. V 1 Mz 17,4–5 je Bog spremenil Abramovo ime. Njegovo novo ime je pomenilo »oče mnogih narodov«. V katerem smislu so lahko ljudje različnih ozadij Abrahamovi potomci?
9. Če je Bog brezpogojno usmiljen in odpuščajoč, zakaj je v okviru zaveze med njim in človekom naša poslušnost Božjim zapovedim še vedno potrebna? Ali Bog na neki način potrebuje našo poslušnost ali pa je poslušnost v resnici *potrebna* nam? Pojasni.

5. OTROCI OBLJUBE

Ključno besedilo: Mt 28,20

Splošni pregled

Božja zaveza je brezčasna. Čeprav so Noe, Abraham, Mojzes in drugi umrli, Bog še vedno izpolnjuje svoje obljube. Obljuba o zveličanju se nanaša tudi na nas, če se odločimo odpreti srce Bogu.

Razlaga

Ko je Jahve rekel, da je Abramov ščit, (1 Mz 15,1) je to pomenilo, da je njegov zaščitnik. Beseda ščit izraža Jahvejevo jamstvo, da bo zaščitil Abrama. Kljub njegovemu prepričanju, da bo dedič postal Eliezer, je iz Sarine maternice izšel poseben sin. Ta sin je bil začetnik Abrahamove rodovniške linije, ki bo na koncu štela toliko potomcev, kolikor je zvezd na nočnem nebu.

Tvoj ščit

»Po teh dogodkih se je Abram v videnju zgodila Gospodova beseda, rekoč: 'Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.'« (1 Mz 15,1)

»Beseda ščit oziroma zaščita, zapisana na tem mestu, se ne nanaša na fizično zaščito med vojno ali nesrečo. Pomeni zaščito pred možnostjo, da se zavezna obljuba ne bi izpolnila po Abrahamu in njegovem potomstvu. ... Če smo Abrahamovo seme (vsi, ki imajo Abrahamovo vero, so njegovo seme), imamo tudi mi zagotovilo, da bo Bog naš ščit.« /Gerhard M. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's everlasting Covenant*, str. 44/

Mesijanska obljuba, 1. del

Mojzesu ni bilo dovoljeno stopiti v obljubljeni deželo. Ko je po dolgem potovanju stal na vrhu veličastne gore, je prejel videnje prihajajočega Mesija: »Dovoljeno mu je bilo pogledati vzdolž toka časa in ugledati prvi prihod našega Zveličarja. ... Videl je Kristusovo skromno življenje v Nazaretu, njegovo službovanje ljubezni in naklonjenosti ter zdravljenja, kako ga je ošaben in neveren narod zavrnil. ... Videl je

Jezusa na Oljski gori, ko se je jokajoč poslavljal od ljubljenege mesta.

...

Videl je, da Bog vendarle ni zavrgel Abrahamovega potomstva ... Izpolnjeni bodo veličastni nameni, katerih se je lotil, da bi jih dosegel po Izraelu. Vsi, ki bodo po Kristusu postali otroci vere, bodo šteti za Abrahamovo potomstvo in bodo dediči zaveznih obljub.« /Ellen G. White, *Očaki in preroki*, str. 365–367/

Mesijanska obljuba, 2. del

V 1 Mz 3,15 je še neučlovečeni Kristus napovedal svoj prihod, ki bo človeštvu prinesel spravo. Brezgrešnim področjem bo dokazal, da za Adamov padec ni opravičila, ter na Golgoti potrdil večno prepletanje zakona in evangelija.

Adamov padec je človeštvu prinesel paradigmo greha. Njegovo potomstvo se je okužilo z mesenim in umskim nagnjenjem k upor proti božanski oblasti. Ker greh ne more biti samo napačno ravnanje, ga moramo opisati kot duhovno, psihotično stanje, ki je nasprotno božanski oblasti. V Mt 1,21 je dana obljuba o prihajajočem Kristusu, ki nas bo ozdravil duhovne shizofrenije. Če se človeštvo ne oklepa Kristusa, je v stanju duhovne psihopatološkosti. Kristus je prišel, da bi nam prinesel zdravje po »transfuziji krvi« – svoji smrti na Golgoti.

Tako je Kristus postal *Monogenes* oziroma *edinorojeni Sin*, (Jn 3,16) kar pomeni, da je bil edini svoje vrste, ki je stopil v naše veselje. Drugi Adam je v Nazaretu začel opravljati ponižno službo za padel in pokvarjen svet, ki je nasprotje popolnosti raja, v katerem se je pregrešil prvi Adam. Ta Bog-človek, ki je bil skušan v vseh stvareh, se je uspešno izognil pastem greha. (1 Mz 3,15; 1 Kor 10,13; 15,21–22; Heb 4,15–16) V knjigi *Jezusovo življenje* (2020) preberi str. 613.

»Tvoje ime bom naredil veliko«

V očitnem nasprotju s sijajnimi, toda arogantnimi graditelji mesta na šinarski planjavi, se je Abraham izogibal samopoveličevanju, čeprav mu je sam Bog obljubil, da bo njegovo ime naredil veliko. »Če je bil Nimrod rhovni arhetip posvetnega političnega voditelja popotopnega sveta, je bil Abraham duhovni voditelj tistega časa. Abraham je bil ... Jahvejevo orodje za izpolnitev njegove vizije za človeštvo. ...

Z Abrahamom je svetovna zgodovina ubrala drugačno smer; Bog je vzpostavil nov vzorec. Abraham je ljudem in narodom predstavil drugačno prihodnost. Iz tega primera lahko razberemo Jahvejevo ravnodušnost do rodovniških linij. ...

Začela se je nova linija vernikov v enega Boga. Jahve je Abrahama – Afro-Azijca, ki je živel na področju Nimrodovega vpliva – izbral za služabnika, ki bo potomcem prinesel blagoslove. ... En človek je deloval v imenu Boga in človeštva. ... Načrt in vključitev vanj ne temeljita na narodnosti, temveč na zaveznem odnosu.« /Charles E. Bradford, *Sabbath Roots: The African Connection*, str. 77–79/

Uporaba

Rabinska zgodba o prečkanju Rdečega morja pravi takole: V trenutku, ko so se Egipčani začeli utapljati v morju, so nebeški angeli začeli ploskati, plesati in se veseliti. To je prekinil Božji glas, poln žalosti: »Delo mojih rok – moje stvarstvo – je utonilo v morju!« Božja ljubezen je tako velika, da se ne veseli niti smrti najbolj pokvarjenih ljudi.

1. Bog ljubi vsakogar, celo človeka, ki prestopa njegove zapovedi in mu prizadeva bolečino. Kako se ta ljubezen kaže v zaveznem odnosu, ki si ga prizadeva vzpostaviti z vsakim posameznikom? Kako se ta ljubezen še naprej odraža tudi takrat, ko se posameznik odloči zavrniti Božjo ponudbo? Kako se Satan odzove, kadar Bog človeštvu izkazuje takšno ljubezen?
2. Ker je Jude zatirala tuja sila, so si želeli Mesija, ki jih bo osvobodil oblasti tujcev. Toda Jezus je prišel na svet, da bi nosil križ in ne krone. Kako se je njegovo poslanstvo skladalo z Božjo zavezno ponudbo človeštvu?
3. Bog je imel za Izraela veliko načrtov, toda ljudstvo se mu je pogosto izneverilo. Ali meniš, da Bog tudi nas želi uporabiti, kakor je nameraval uporabiti Izraelce? Kaj moramo narediti kot posamezniki in kaj kot cerkev, da bi »slišali« Božji glas in postali njegovo orodje?
4. Ljudje so od Mesija pričakovali znamenja, čudeže in mistiko. V katerih pogledih tudi mi gojimo podobna pričakovanja? Kako je mogoče zgrešiti komaj zaznavna znamenja drugega Kristusovega prihoda? Kaj lahko naredi cerkev, da njeni verniki postanejo ljudstvo, ki pripravljenega čaka nanj?

5. Ko sprejmemo Božje zveličanje, začnemo popotovanje, na katerem z vsakim novim dnem postajamo vse bolj podobni Kristusu. Katero merilo uporabljaš za merjenje svojega napredka? S čim Bog meri tvoj napredek? Charles Swindoll pravi, da je posameznikovo prizadevanje za duhovno rast, kakor da bi naredili tri korake naprej in enega nazaj. Če to drži, kako vztrajati pri pomikanju naprej, ne da bi nam ob tem skopnel pogum? V 1 Mz 15,1 je Bog Abrahamu dejal, da je On njegovo veliko plačilo. V kakšnem smislu sta Bog in naš odnos z njim ne samo sredstvo za doseganje cilja, temveč tudi sam cilj?
6. Bog je Jakobu v 1 Mz 28,14 dejal, da bo po njem blagoslovljen ves svet. Ali je blagoslov res blagoslov, če ga ni mogoče deliti? Pojasni.
7. Videti je, kakor da prvotna Božja zaveza z Abramom nakazuje, da je Bog z njo imel v mislih dobesedne Abramove potomce. Toda kasneje postane jasno, da je Bog s tem mislil na razne skupine in posameznike, ki jih družijo ista vera. Ali je torej Bog spremenil svoje stališče?
8. Dejstvo, da je Bog izbral nepomembnega nomada iz »rovt«, nakazuje, da se to, kar Bog ceni pri človeku, zelo razlikuje od tega, kar mi cenimo pri sebi in drugih. Kaj je Bog videl v Abrahamu?

6. ABRAHAMOVO SEME

Ključno besedilo: 1 Pt 2,9

Splošni pregled

Čeprav je bil Izrael Božje izvoljeno ljudstvo in je podedoval zavezo svojih očetov, ni pokazal tako trdnega prepričanja, kakor so ga pogosto pokazali njegovi predniki. Njegova vera ni bila tako močna kakor vera očakov. Zato je mnogo Izraelcev ponavljalo napake očetov in se ni zmenilo za Božjo zavezo. Bog je tako znova moral ločiti zvest ostanek od grešnih otrok.

Razlaga

Izmed vseh ljudstev

Tako v 5 Mz 28 kakor tudi v knjigi preroka Izaija, Jeremija, Sofonija in knjigah drugih prerokov so bile zavezne obljube z Izraelom sklenjene na podlagi njihove zvestobe Jahveju.

Toda Jezusova smrt, napovedana v Dan 9,25–29, je vodila k novi zavezi, ki je bila namenjena Judom in poganom. Zavezne obljube veljajo za vsakogar, ki veruje v Jezusa. Čeprav mnogi Izraelci niso bili zvesti Bogu, je Bog ostal zvest svojemu ljudstvu.

Dogovor o deželi

»V Stari zavezi je dežela, ki je bila obljubljena očakom in Izraelu, dosledno opisana s teološkimi izrazi: kot Božji milostni dar oziroma blagoslov, namenjen zaveznemu ljudstvu. (1 Mz 12,1.7; 13,14–17; 15,18–21; 5 Mz 1,5–8; Ps 44,1–3) ... Zato 'Izrael ni mogel zahtevati dežele zase, z njo ni mogel ravnati po svoji volji ali iz nje delati malika, češ da mu brezpogojno pripada.' Izrael namreč ni bil lastnik te dežele.

...

Čeprav je bila dežela Izraelu milostno podarjena, je lahko zavezno ljudstvo prebivalo oziroma ostalo v Božji deželi le, če je ubogalo Gospoda. (5 Mz 4,40; Iz 1,19) Daru ni mogoče prejeti brez navzočnosti Darovalca.« /Hans K. LaRondelle, *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1983), str. 136/

Zaveza z Izraelom

Duhovni prizvok zaveze milosti se je glasil: »Izpolnuj in živi; ne izpolnuj in umri.« Ta motiv je navzoč v celotni Stari in Novi zavezi. Vse od zaveze z Adamom do nove zaveze je bil božanski namen Jahvejeve jasno določene volje povezan z vsako Božjo obljubo.

Veličina Izraelovega naroda in obljuba o obsegu njihovega ozemlja sta sloneli na pogojih zaveze. Obljube, ki so se nanašale na Izraelovo prihodnost in njegov mednarodni ugled, so bile povezane z njihovo poslušnostjo. Po eni strani je Božja volja, ne glede na človekove odločitve, odvisna od neomajne izpolnitve božanske obljube. (1 Mz 3,15) Po drugi strani pa je videti, kakor da Bog dovoljuje, da človeške odločitve prekinejo namero božanske obljube, s čimer se sproži niz grenkih posledic. (1 Mz 2,16–17)

Ostanek

»Kadar koli so starozavezni preroki opisovali Izraelov eshatološki ostanek, so ga vedno označili kot zvesto, verno skupnost, ki Boga časti z novim srcem, in sicer na podlagi 'nove zaveze'. (Jl 2,32; Sof 3,12–13; Jer 31,31–34; Ezk 11,16–21)« /Hans K. LaRondelle, *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*, str. 90/

Duhovni Izrael

»Na koncu časa bo zvest ostanek Božja priča vsem narodom; vanj bodo vključeni ljudje brez ozira na njihovo etnično poreklo. (Zah 9,7; 14,16; Iz 66,19; Dan 7,27; 12,1–3)

Širša slika starozaveznega eshatološkega ostanka razkrije, da se Božji zavezni blagoslovi Izraelu ne bodo izpolnili v neverujoči izraelski naciji, temveč samo v tistem Izraelu, ki je zvest Jahveju in zaupa Odrešeniku. Temu Izraelovemu ostanku bo priključen zvest ostanek iz vseh poganskih narodov; tako se bo izpolnil božanski namen, za katerega je Bog izbral Izrael.« /Hans K. LaRondelle, *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation* str. 90–91/

Glavna stvar pri vsem tem je, da Bog ni zavrgel vseh drugih. Vsi – Judje in pogani (čeprav najprej Judje) – lahko po Jezusu prejmejo zveličanje. Zamisel, da je Bog zavrnil vse Jude zgolj zaradi tega, ker so Judje, ni skladna s Svetim pismom. Apostol Pavel je zapisal: »V čem je torej prednost Judov? Ali kakšna je korist obreze? Velika, in sicer

vsestransko. Najprej zato, ker so jim bile zaupane Božje besede. Kaj zato, če nekateri niso verovali? Bo mar njihova nevera uničila Božjo zvestobo?» (Rim 3,1–3)

Bodite pozorni na to, da samo nekateri niso verovali, toda mnogi so. Ti verujoči Judje so skupaj s pogani tvorili prvo cerkev. V resnici so bili verniki prve cerkve večinoma Judje!

Bog nikogar ne zavrača zaradi tega, ker pripada določeni skupini, zveličanje namreč nikoli ni skupinsko. Judje in pogani so na podlagi lastne izbire izglajeni ali rešeni samo kot posamezniki.

Uporaba

Družba je od nekdaj cenila družinski izvor. Občudovanja vreden izvor ima določene prednosti, vpliv in zveze. Celo v svetopisemskih časih so bili ljudje pogosto enačeni s svojim rodovnikom. Biti Abrahamovo »seme« je imelo v očeh Judov izredno veliko vrednost.

1. Katero vlogo je imela zaveza pri vzpostavitvi odnosa med Bogom in človeštvom v času, ko se je rodovniku pripisoval velik pomen? Kako naša zveza z Bogom vpliva na našo zvezo z drugimi ljudmi? Katerih naukov, ki lahko utrdijo naš odnos z Bogom, se lahko naučimo iz Izraelovega zaveznega odnosa z Jehovo?
2. Da bi Jezus ustavil širjenje predsodkov svojega časa, je pozornost usmeril na nekatere jasne resnice – na primer na to, da sonce sije tako na hudobne kakor tudi na dobre. (Mt 5,45) Dejstvo, da je moral celo izbrano Božje ljudstvo spomniti na očitno resnico, nam pove, kako zelo je bilo osredotočeno nase. Ali obstaja nevarnost, da tudi naša cerkev postane osredotočena nase?
3. Del Izraelovega porekla je bila »šekina« – vidna, nadnaravna in veličastna Božja slava. (2 Mz 40,34–38) Katere oprijemljive dokaze imaš za Božji obstoj? Ali res potrebujemo vidni opomnik njegovega obstoja? Pojasni. Kaj je lahko celo močnejše od tega? Kako z življenjem pričaš o Božjem obstoju?
4. Pozorno preberi 2 Kor 11,16–33. Pavlovi nasprotniki v Korintu so bili krščanski Judje, ki so se pridružili cerkvi in si prizadevali zasesti vodilne položaje. Ker so bili Abrahamovo seme, so bili prepričani, da so zaradi tega boljši od poganskih kristjanov. Toda Pavel ni videl nobene razlike med Judom in poganom, kar se tiče njihovega zveličanja in srečanja z Gospodom. Ali se tudi mi kdaj čutimo boljše od

drugih, ki imajo povsem enako pravico do zaveznega odnosa z Bogom kakor mi? Kako lahko naša »zunanja« pričakovanja do drugih ovirajo temeljno poslanstvo cerkve?

5. Stara in Nova zaveza Božje ljudstvo pogosto imenujeta nevesta (Iz 62,5; celotna knjiga preroka Ozeja). Nezvestoba poročnim zaobljubam je simbolizirala nezvestobo Bogu. Kadar so poročne zaobljube prelomljene, se zlomi tudi srce. S to prisposodbo v mislih razmisli, kako lahko okrepiš vez med cerkvijo (nevesto) in Kristusom. Glede na to, da je cerkev nevesta, ali to pomeni, da je posamezni vernik cerkve razbremenjen svoje odgovornosti? Pojasni.
6. Kako nam nova zaveza pomaga biti »boljša« nevesta, kakor je bil Izrael? Ali to, da naš rodovnik ni nič posebnega, pospešuje ali ovira duhovno rast Kristusove neveste? Pojasni.

7. ZAVEZA NA SINAJU

Ključno besedilo: 2 Mz 19,4

Splošni pregled

Ker so Izraelci več let živeli z Egipčani, katerih vera je učila, da je zveličanje moč doseči z lastnimi prizadevanji, so pozabili, kakšen je Bog v resnici. Prepričani so bili, da jim lahko njihova poslušnost Bogu prinese zveličanje in da to izhaja iz njihovih zaslug in ne iz osebnega odnosa z Bogom.

Razlaga

»Ko želi orel mladiče naučiti leteti, ... s kljunom dregne orliča iz gnezda. Ko mladič začne padati, orel zleti podenj, razširi krila in mladiča ujame na hrbet, nato pa z njim poleti v nebo.

Ko je orel z zemlje videti le še kakor drobna pika na nebu, se nagne na stran. Mladič zdrsne z njegovega hrbtna in začne padati proti tlom, medtem ko si približno 300 metrov prizadeva plahutati s krilci.

Orel ves čas kroži okoli mladiča in pod njim, nato pa ga ujame na hrbet in z njim znova poleti v višave. Ko ga spet spusti s hrbtna, se mladič še bolj približa tlom – tokrat je od tal morda oddaljen le 30 metrov.

Orel znova ujame mladiča in z njim poleti proti nebu. Tako se orlič postopoma nauči leteti. Orel ve, kdaj je mladič utrujen. Takrat ga odnese v gnezdo in iz njega previdno porine naslednjega.« /Paul Lee Tan, *Encyclopedia of 15,000 Illustrations* (Dallas, TX.: Bible Communications, Inc., 1998), str. 3050–3051/

Na orlovih perutih

S kljunom milosti je večni gorski Orel porinil hebrejskega orliča iz nadutega gnezda egiptovske tlake. Na obali Rdečega morja je orlič začel strmo padati. Ko je začutil, kako se puščavska tla tresejo od bojnih kočij njegovih nepravilnih preganjalcev, ga je zgrabila panika. Ob šibki veri je pred seboj zagledal dve visoki vodni steni, med katerima je bilo kopno morsko dno. Ta prizor je pričal o Orlovi vseomogočnosti. Med vodnima stenama se je na nadnaraven način ustvarila suha pot, ki je trepetajočemu orliču omogočila varen prehod.

Vzorec zveličanja

Hebrejska beseda *go'el* v 2 Mz 6,6 razodeva, da je Kristus Izraelov sorodnik – odkupitelj. V grški Novi zavezi so zapisani štiri izrazi, na podlagi katerih lahko še bolje razumemo, v kakšnem smislu je Kristus naš sorodnik – odkupitelj: »V grški Novi zavezi obstajajo za besedo 'odkupitev' štiri različne besede: *agoridzo*, *exagoridzo*, *lutroo*, in *apolutrosis*. ...

Prva beseda (*agoridzo*) pove, da je Jezus Kristus prišel na Zemljo, da bi nas našel v naši pokvarjenosti in osebno proučil naše sužnjevanje Satanu.

Druga beseda (*exagoridzo*) pravi, da Jezus ni prišel samo zato, da bi preveril naše stanje, temveč da bi nas za vedno umaknil izpod Satanove oblasti.

Tretja beseda (*lutroo*) pove, da je bil Jezus tako zelo predan temu, da nas osvobodi izpod Satanovega gospostva, da je bil pripravljen s krvjo plačati odkupnino za nas. ...

Četrta beseda (*apolutrosis*) pravi, da nam je Jezus poleg trajne osvoboditve iz Satanovega prijema znova dal mesto 'Božjih sinov'. Tako smo popolnoma obnovljeni in smo postali sodediči s samim Jezusom Kristusom. (Rim 8,17)« /Rick Renner, *Dressed to Kill: A Biblical Approach to Spiritual Warfare and Armor* (Tulsa, OK: Teach All Nations, 2007), str. 81.98–99/ Pozorno preberi še 1 Kor 6,20; Gal 3,13; 4,4–5; Ef 1,7; Tit 2,14; 1 Pt 1,18–19; Raz 5,9; 7,23.

Zaveza na Sinaju

Zaveza na Sinaju (2 Mz 19,5–6) zajema tri ključne prvine, ki jih je Jahve razodel staremu Izraelu in so bili povezane z njegovo sveto voljo zanje. Prva je bila Božja želja, da hebrejski narod naredi za dragoceno last. »Za razliko od drugih vrst lastnine, namreč tistih, ki jih ni mogoče premakniti (npr. nepremičnine), je Izrael po Božji ljubezni in naklonjenosti postal njegova premična dragocenost.« /Gerhard M. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 65/

Naslednja ključna prvina zaveze je bila Jahvejeva namera iz Izraela narediti kraljestvo duhovnikov. Povedano drugače: »Tako ali drugače bi moral biti vsak Izraelec Božji duhovniški predstavnik in narodom vsega sveta prinesti blagoslove ter služiti njihovim potrebam.« /Gerhard M. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*,

str. 66/ Tretja ključna prvina zaveze je bil Jahvejev načrt za Izraelce, da postanejo sveti narod. Izrael, ki je stopil v zavezo milosti, bi tako postal sveta danost. Čeprav je Jahve vedel, da bo Izrael kmalu prelomil zavezni dogovor, (2 Mz 19,7–8) je bil On tisti, ki je prevzel pobudo za sklenitev zaveze. Zakaj? (Pozorno preberi 2 Mz 32.)

Bog in Izrael

»'Zdaj pa, če boste res poslušali moj glas in izpolnjevali mojo zavezo, mi boste posebna lastnina izmed vseh ljudstev, kajti moja je vsa zemlja. Vi mi boste kraljestvo duhovnikov in svet narod.' To so besede, ki jih povej Izraelovim sinovom!« (2 Mz 19,5–6) »Evangelij je razgrnjena postava, nič več, nič manj. ... Postava kaže na Kristusa, Kristus pa kaže na postavo. Evangelij človeštvo poziva k spokorjenju. K spokorjenju zaradi česa? – Zaradi greha. Kaj pa je greh? – Prestopanje postave. Zatorej evangelij poziva človeštvo ... k poslušnosti Božji postavi.« /Ellen G. White, "The Law and the Gospel," The Signs of the Times, 25. 2. 1897/

Obljube, obljube ...

»Če bi vera in dela lahko kupili dar zveličanja, potem bi bil Stvarnik dolžan svojemu stvarstvu. Tukaj se skriva nevarnost, da se zmota sprejme za resnico.« /Ellen G. White, *Faith and Works*, str. 20/

To resnico lahko izrazimo tudi tako: ne gre za vero in dela; ne gre za vero ali dela; gre za vero, ki dela. Svojo vero kažemo z deli; v resnici so prav dela tista, ki lahko utrdijo našo vero.

Uporaba

Zadnji teden leta 1999 je salon.com predvajal zgodbo z naslovom »Dvorana sramote«. Govorila je o desetih nečastnih športnikih leta. Na seznamu so bili različni ljudje – vse od športnika, ki je bil aretiran zaradi umora, do športnika, pri katerem so našli mamila. To so bili ljudje, ki so sklenili pogodbo z moštvo in navijači. Svojo poklicno pot so začeli z najboljšimi namerami: želeli so si igrati dobro, živeti častno in dokazati, da so vredni podpisa na pogodbi.

Preden človek s kom sklene pogodbo, je pomembno, da pozna značaj tega človeka. Kaj pri Božjem značaju daje občutek gotovosti, ko

stopamo v zavezni odnos z njim? Ali meniš, da je Bog proučil naš značaj, preden je stopil v odnos z nami? Pojasni.

1. Pri večini pogodb imata obe strani bolj ali manj enake koristi. Toda ko je vzvišeni Bog sklenil »pogodbo« z grešnim človeštvom, so bile koristi izrazito neenake, Bog je namreč prispeval nepopisno več, kakor bomo sploh kdaj prispevali mi. Kako je mogoče biti Božji služabnik in obenem uživati v prednostih družabništva z Bogom? Pojasni.
2. Preden podpišemo pogodbo, je dobro prebrati vsa določila in drobni tisk. Toda Bog je pri sklepanju pogodbe zelo jasen in ne uporablja drobnega tiska. Pri njem ni nevarnosti, da bi kaj skrnil med vrstice. Njegove besede so dokončne: »Jaz bom, jaz bom, jaz bom.« (2 Mz 6,6–7) Kaj vse boš ti prinesel v ta odnos oziroma partnerstvo? Če bi bil na Božjem mestu, ali bi ti bilo lagodno skleniti partnerstvo s kom, ki je kakor ti?
3. Pogodbe so prirejene tako, da ustrezajo obema stranema, vrsti posla, ki je v igri, in drugim parametrom. Na kakšen način je Bog priredil zavezo s teboj? Kako mu izražaš hvaležnost za trenutke, ko ti je »pogledal skozi prste«, ker si prelomil svoj del dogovora? Kako Božja vloga tvojega prijatelja vpliva na njegovo vlogo tvojega partnerja? Ali sta si ti dve vlogi navzkrižni? Pojasni. Bog se zaveda naše krhkosti. (Ps 103,13–14) Ali to pomeni, da opravičuje grehe? Vemo, da Bog odpušča grehe – v čem je torej razlika?
4. Zamisel o tem, da se je Bog spustil k človeku je najočitnejša v Novi zavezi. Ljudje pogosto sklepajo, da je bil starozavezni Bog oddaljen in nedostopen. Zakaj je takšno sklepanje napačno?
5. Mnogo navodil, ki so jih Izraelci prejeli po izhodu iz Egipta, se sodobnemu človeku morda zdi nepomembnih in zastarelih. Razumljivo je, da se vsaj nekatera od njih ne nanašajo na nas danes. Kako so predpisi in obredi, ki so jih Izraelci prejeli po izhodu iz Egipta, pomagali pri učenju nauk, ki jih je Bog želel podati svojemu ljudstvu? Kako vedeti, kateri predpisi se nanašajo tudi na nas danes?
6. Mnogi svetopisemski razlagalci Izraelovo kolektivno obljubo, da bodo poslušni Bogu, (2 Mz 19,8) razumejo kot domišljavo in zgrešeno. Zakaj? Spomni se nekaterih drugih odzivov, ki bi morda bili primernejši. V čem je razlika med lažno/zgrešeno in resnično poslušnostjo?

8. nauk: Zaveza in zakon

Ključno besedilo: 5 Mz 7,9

Zaveza, ki jo je Bog sklenil z Izraelom na Sinaju, je pričala o Božji milosti, ki jo bodo opazili vsi, ki bodo prišli v stik z Božjim ljudstvom. Ta zaveza je določala Izraelov odnos z Bogom. Poleg tega je začrtala merila, znotraj katerih je bilo Izraelu omogočeno delovati in živeti tako, da bo kar se da uspešno oznanil Božje sporočilo.

Razlaga

Primeri, kako si je Jahve prizadeval doseči druge narode, še preden je izvolil Izraela, so zapisani v odlomkih, kot so denimo 1 Mz 20,3–6; 21,32. Ali ni presenetljivo, da je filistejski kralj Abimeleh v odgovoru Jahveju svoj narod imenoval »pravični ljudje«?

»Jahve je bil zmeraj v stiku z Nehebrejci. Odločil se je, da bodo 'pogani' njegovi predstavniki in po njegovi volji celó duhovniki. ...

Uporabil je Kenejca Jetra, ki je bil z Gospodovim imenom seznanjen že pred Mojzesom. Mojzesu je pomagal razumeti Božje ime ter prispeval k uresničitvi Božjih načrtov in namenov za človeštvo. ... Tako imenovani pogani – afro-azijati – so čuvali te pomembne podatke, še preden so Hebrejci sploh prišli na prizorišče!« /Charles E. Bradford, *Sabbath Roots: The African Connection*, str. 36/

Bog izvoli Izraela

Hebrejski narod je izšel iz Abrahamovega rodovnika. Stari Izrael se je pojavil po Božji previdnosti, da bi postal priča okoliškim narodom. Povezava med Izraelovo izvolitvijo in vesoljnim Jahvejevim zakonom si zaslužita razlago: »To, da je Bog dal zakon, je v enaki meri dejanje usmiljenja kakor Božji dar izvolitve Izraela. To, da je Bog dal zakon, je v enaki meri dejanje usmiljenja kakor rešitev iz egiptovske sužnosti. To, da je Bog dal zakon, je v enaki meri dejanje Božje ljubezni kakor sklenitev zaveze, katere del je bil tudi zakon. Tako je zakon postal sredstvo, ki je opredeljevalo vse odnose znotraj zaveze in zavezne skupnosti.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 72/

Zakon znotraj zaveze

»Hebrejska beseda zakon (tôrāh) je v Stari zavezi zapisana nič manj kakor 220-krat. Toda ne smemo je razumeti v latinskem pomenu besede lex, ki pomeni zakon celotnega kraljestva (cesarstva). Prav tako je ne smemo razumeti na način, kakor so Grki razumeli svojo besedo za

zakon (nomos), ki pomeni to, kar je od nekdanj bilo narejeno. Hebrejski izraz tôrah izvira iz besede hôrah, ki pomeni 'opozoriti, pokazati', 'učiti' ali 'naročiti, ukazati'. Tako samostalnik tôrah v svojem najširšem smislu pomeni 'poučevanje' ali 'navodilo'. V tem smislu beseda zakon razodeva vso razodeto Božjo voljo oziroma vsak njen del.

Bog je Izraelu dal navodilo (tôrah) v obliki 'zakonov in odlokov' (5 Mz 4,14) oziroma 'predpisov, zakonov in odlokov', (5 Mz 4,45) da bi uravnal Izraelovo življenje. Beseda tôrah pogosto izraža ta pomen. Tako lahko zakon pomeni vrsto 'navodil', ki zajemajo vse zakone: moralne in etične, državljanske in družbene, daritvene in bogoslužne, higienske in zdravstvene.

Spet v drugih primerih pa je bil zakon (tôrah) uporabljen v zelo ozkem smislu in je pomenil samo deset zapovedi oziroma dekalog.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, The Promise: God's Everlasting Covenant, str. 73/

Stabilnost Božjega zakona

Psalmist je zapel: »Gospodova postava je popolna, poživlja dušo; Gospodovo pričevanje je zanesljivo, nevednega dela modrega. Gospodovi ukazi so pravi, razveseljujejo srce; Gospodova zapoved je jasna, razsvetljuje oči. ... Gospodove sodbe so resnica, vse skupaj pravične. Bolj so zaželene kakor zlato, ... bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja.« (Ps 19,8–11)

Zavedati se moramo, da je naša potreba po Božjem zakonu povezana s stanjem brezzakonja, ki je del človeške duševnosti. Božji zakon ni bil dan preprosto zato, da bi popravil naša grešna dejanja. Samo Kristus je zmožen v človeštvo vsaditi svoj mir in duševno uravnovešenost. To dela tako, da nas usmerja nase. (Iz 26,3; Mt 12)

Obenem pa je bil zakon dan v našo korist. Kdo še ni videl koga trpeti zaradi neposlušnosti Božjemu zakonu ali celo na lastni koži izkusil trpljenje? Pomisli, kako boljši bi bil naš svet, če bi ljudje upoštevali Božji zakon. Kako lepši bi bil naš svet, če bi ljudje spoštovali že samo zadnjih šest zapovedi!

Apostol Pavel pravi: »Zdaj pa vas je Bog spraval s seboj po njegovem telesu iz mesa, prek smrti, da bi vas privedel pred svoje obličje svete, brezgrajne in neoporečne, če le ostanete utemeljeni v veri in trdni ter se ne pustite odtrgati od upanja evangelija.« (Kol 1,22–23)

Zgornji navedek pravi, da vernik duhovne zrelosti ne doseže v trenutku. Apostol Pavel opaža, da je rast v milosti vseživljenjski potek. S svojimi besedami je ponovil pogojna določila zaveze milosti, ki jo je Jahve ustanovil s starim Izraelom. Prouči 2 Mz 19,5; 3 Mz 26,3.4.14.16; 5 Mz 5,33; 5 Mz 6,5; 5 Mz 10,12; 5 Mz 11,1.13.22; 5 Mz 13,3.18.

»Nobenega dvoma ni, da je način, kako priti do zveličanja, v Stari in Novi zavezi enak – v obeh zavezah gre za zveličanje po milosti z vero, posledica tega pa je poslušnost.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 78/

Po drugi strani pa je prav tako pomembno zavedati se, da je spokorjenje brez Kristusa nemogoče: »Brez Kristusa ne morete misliti. Ne da bi On po Svetem Duhu vplival na vaše misli, ne morete čutiti želje po tem, da bi prišli k njemu.« /Ellen G. White, *Faith and Works*, str. 73/ Prouči Jn 14,15; Jn 15–17; Apd 5,32; Rim 2,4; 1 Kor 13; Gal 5,14–26; Ef 2,8–10; Ef 5; 1 Jn 4,7–21; 1 Jn 5,1–3; Raz 22,14.

Uporaba

William Barclay je rekel, da resnična pobožnost pomeni ljubiti Boga in tiste, ki jih je ustvaril po svoji podobi. Ta ljubezen ni nejasna, meglena sentimentalnost, temveč popolna predanost Bogu, ki izvira iz srca in se kaže v praktični službi soljudem.

Preberi 5 Mz 6,5. To besedilo je del judovskega nazora, imenovanega »Shema«. Vsaka bogoslužna dejavnost se začne s tem stavkom. To je prvo, česar se judovski otroci naučijo na pamet. Ta stavek je stalen opomnik, da mora biti naša ljubezen do Boga na prvem mestu. Preberi Jezusove besede v Mt 22,34–40. V čem smo morda tudi mi podobni farizejem iz tega odlomka? Kako nova zaveza poudarja praktično uporabo ljubezni?

Božji zakon je izraz njegove nedojemljive ljubezni. Odnos med Bogom in človeštvom primerjaj z odnosom med staršem in otrokom. Kaj je namen zakona znotraj ljubečega odnosa? Na kakšen način meje in izražena pričakovanja krepijo ta odnos? Kaj nam o Božjem značaju povedo njegovi zakoni in meje?

Spomni se dveh ali treh primerov iz Jezusovega življenja, ki pričajo o tem, da je bližnje resnično ljubil kakor samega sebe. Kaj če bi Jezus hodil po ulicah mesta ali vasi, v kateri živiš? Na kakšen način bi tvojim sosedom pokazal ljubezen? Zakaj ravno tako? Kadar prestopimo del Božjega zakona, nam pride na pomoč njegova milost. Ali to pomeni, da

milost izničuje zakon? Pojasni. Ali si bil kdaj hvaležen za meje, ki so postavljene v Svetem pismu, ali pa za meje, ki jih je določila cerkev ali družba? Svojo izkušnjo povej v sobotnošolskem razredu.

Stara zaveza je opravila pomembno vlogo v Izraelovem izhodu iz Egipta. Bila je znamenje Božje zaščitniške ljubezni in skrbi. Kako se v tvojem duhovnem življenju zaveza kaže kot znamenje Božje ljubezni in skrbi?

Znova preberi besede Williama Barclayja. Razmisli o tem, kaj pomeni Boga in ljudi ljubiti z »nejasno sentimentalnostjo«. Kaj lahko narediš v krajevni cerkvi, da bi vernike spodbudil k iskrenjši ljubezni do Boga in bližnjih? Razmisli o stvareh, težavah in okoliščinah, ki ovirajo tvoja prizadevanja za iskreno ljubezen. Kako se lahko izogneš tem preprekam?

Zakon, ki ga je Bog dal Izraelcem, je bil skoraj boleče natančen. Zakaj je Bogu tako zelo mar za to, kako živijo njegovi otroci? Ali je to v naše ali njegovo dobro? Ali lahko naše odločitve na neki način vplivajo na Boga? Pojasni.

Izrael in cerkev sta kot Božja izvoljenca imela in še vedno imata v lasti to, kar je svet potreboval in potrebuje še danes, toda svet se tega tudi danes komaj zaveda. Izrael je v splošnem naredil zelo malo, da bi to spremenil. Ali je možno, da tudi nam danes grozi nevarnost, da bi bili neučinkoviti ali nepomembni?

Občasno slišimo ljudi reči, da je deset zapovedi postalo deset predlogov. Ali se včasih morda res obnašamo tako? Kako lahko v življenju razločimo med svobodo in svoboščino?

Ali je poslušnost zakonu pogoj za odnos z Bogom? Če je, ali je narobe reči, da sta Božji dar večnega življenja in njegova neprestana navzočnost v nekem smislu brezpogojna? Ali imamo podlago za vero v brezpogojno Božjo ljubezen? Zakaj da oziroma ne?

9. nauk: Znamenje zaveze

Ključno besedilo: 2 Mz 31,16

Sobota je več kakor samo delček časa; je obljuba o obilnem in smiselnem odnosu z Bogom. Ta dan damo na stran vse razen Boga in si vzamemo čas za krepitev odnosa z njim.

Razlaga

Soboto lahko razumemo samo takrat, kadar razmislimo o njenem izvoru. Izraz počitek v 1 Mz 2,3 izvira iz hebrejske glagolske oblike shabath (odpočiti se, praznovati, prenehati delo, vzdržati se dela, končati, počivati, biti izpolnjen, posvečevati soboto, obeležiti). Zanimivo je, da je ta glagol povezan s posvečevanjem tedenskega počitka. (3 Mz 25,2)

Izvor

Adam in Eva na začetku nista potrebovala zapovedi, ki bi bile dane zaradi greha, ker v raji greha še ni bilo. (1 Mz 2) Po drugi strani pa je »Božji zakon obstajal še pred stvarjenjem človeka, sicer Adam ne bi mogel grešiti«. /Ellen G. White, Signs of the Times, 14. 3. 1878/

Avtoritativen zgled tega, kako je Adamov Oče posvečeval soboto, je bil več kakor zapoved. V Edenu je ustvarjeni sin posnemal zgled Očeta – Stvarnika. Tako je bila sobota že stoletja pred Judi spomenik v času, ki ni imel primere. Potrjevala je, da je Kristus Stvarnik veselja in Vladar vsega. (Mt 12,8; Mr 2,28; Jn 8,58)

Na ta način sobota (Sabbath) uresničuje kozmološko vlogo in ne zgolj teološke. Pojasnjuje Jahvejeva čustva do stvarstva. Jahve je zapečatil ta dan v znak nespremenljivega dokaza vzvišene vloge, ki jo ima kot Načrtovalec celotnega veselja. Ko je torej Jahve počival sedmi dan, je soboto hranil v božanski rezervi za veselje.

»Sobota je premor, ki prinaša osvežitev. Vzorec sestoji iz šestih dni in enega dne: šest dni dela in en dan počitka. ... Jahve – dirigent vesoljne simfonije – dirigira v šestsedminkem taktu: ena, dve, tri, štiri, pet, šest, pavza.« /Charles E. Bradford, Sabbath Roots: The African Connection, str. 58/ »Sobota, ki je del četrte zapovedi, je bila zasnovana v Edenu.« /Ellen G. White, Spiritual Gifts, vol. 3, str. 295/

Sobota pred Sinajem

»Misijologi (ljudje, ki se ukvarjajo z raziskovanjem in proučevanjem zgodovine in pristopov krščanskega poslanstva, op. prev.) med afriškimi narodi opažajo navzočnost hebrejske zavesti. ... W. W. Oliphant, ki je bil v zgodnjih letih 20. stoletja cerkveni vodja v Afriki, je rekel, da 'se je sobota v Etiopiji posvečevala vse od časa Nimroda, torej približno od leta 2140 pr. n. št., (1 Mz 10,8–9), kar je 700 let pred Mojzesovim rojstvom. ... Afričani oziroma Etiopijci so soboto posvečevali že v času Nimroda, Kuševega sina.'« /Charles E. Bradford, Sabbath Roots: The African Connection, str. 26/

Znamenje zaveze

»Sobota je znamenje zaveze 'med menoj in vami iz roda v rod'. (2 Mz 31,13; Ezk 20,12) ... Posameznik, ki sobotni dan posvečuje s pravo naravnostjo, sporoča, da ima zveličaven odnos z Bogom.

Sobota kot znamenje verniku najprej podeli spoznanje, da je Gospod njegov zavezni Bog. Poleg tega sobota kaže na to, da Gospod 'posvečuje' svoje ljudstvo. (3 Mz 20,8; 21,8; 22,32; Ezk 37,28) ...

Toda sobota služi kot znamenje v še enem smislu. Ljudem z drugačnim verskim prepričanjem ali ljudem, ki ne posvečujejo sobote, sporoča, da obstaja med Bogom in posvečevalci sobote poseben odnos.« /Gerhard F. Hasel in Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, str. 86–88/ Preberi še 2 Mz 32; 5 Mz 5,15.

Znamenje posvečenja

Sobota je zares Božje svetišče v času. Povedano drugače: »Ker je Jahve v potek ustvarjanja vložil le najboljše, je na koncu lahko rekel, da je njegovo delo zelo dobro. Odličen umetnik, kakršen je, je nato vzel delček časa in iz njega naredil nekaj posebnega – soboto, ki je nekakšna katedrala v času, zgrajena iz ur in minut. To je dar, ki prihaja naravnost iz Božjega srca.

Bodite pozorni na to, da Bog ni najprej ustvaril sobote in nato človeka. Najprej je ustvaril Adama in Evo ter jima šele takrat podaril soboto.« /E. Bradford, *Sabbath Roots: The African Connection*, str. 51/ Preberi še Ezk 20,12.20.

Spominjaj se sobotnega dne

»Izrael je predobro poznal navade okoliških narodov, kar njegovim prerokom ni bilo v uteho. ... Očaki so se ob ognjišču spominjali stvarjenja in gotovo tudi dneva, na katerega so kazali vsi drugi dnevi stvarjenja – na soboto. 'Véliko poročilo je bilo vsajeno v kolektivno psiho prvih ljudstev. Zanimariti znanje o soboti je pomenilo upreti se Bogu, ki je ustvaril vse stvari.

Zaradi tega se zapoved o soboti začne z glagolom 'spominjaj se'. Sobota zmeraj usmerja na stvarjenje. (2 Mz 20,8–10)

Če nam Jahve tudi danes ukazuje, naj se spominjamo sobote, je moral obstajati tudi čas, ko je prvič zapovedal njeno posvečevanje. Prav to je sporočilo Izraelove izkušnje z mano. Jahve je mano pošiljal šest dni, toda sedmi dan je ni poslal. Tedaj ni ponovil zapovedi, saj so Izraelci zapoved o soboti poznali že pred Sinajem ... Dejstvo, da

zapoved vključuje glagol 'spominjaj se', kaže na to, da je bila ta zapoved dana že pred tem in da je ni bilo treba vedno znova ponavljati.« /Charles E. Bradford, Sabbath Roots: The African Connection, str. 79–80/

Besedna zveza spominjaj se je bila v zapoved vključena zato, ker »moramo Gospodarju sobote reči 'da'. To naredimo tako, da se mu damo na razpolago. S tem priznamo Božje delo in se odpovemo zanašanju na lastne dosežke. To pomeni, da prenehamo skrbeti za lastne želje in začnemo misliti na potrebe drugih. ... Pomeni tudi odpovedati se sebi in sebičnim interesom ter Kristusa počastiti kot posebnega gosta, kakor je to naredila Marija.« /Samuele Bacchiorchi, Divine Rest for Human Restlessness: A Theological Study of the Good News of the Sabbath for Today (Berrien Springs, MI: published by author, 1988), str. 99/

Uporaba

Božji zakon zapoveduje posvečevanje sobote in pravi, naj se ta dan vzdržimo dela. Judje so to zapoved vzeli zares. Farizeji in drugi učitelji postave so učili, da tudi »prenašanje bremena« sodi k delu. Da bi se izognili nesporazumom, so sestavili natančno obrazložitev tega, kaj je breme. Breme je bila hrana, ki je tehtala enako ali več kakor ena suha figa, čaša vina, en požirek mleka, toliko medu, da je zadostovalo za eno rano itd.

Verjetno so se ljudje zaradi teh strogih pravil več ur prepirali o tem, kaj bližnji lahko in česa ne sme početi na sobotni dan. Na katere načine smo tudi mi žrtve podobnih legalističnih pravil? Katere so nevarnosti legalizma? Ali to pomeni, da bi morali opustiti cerkvena pravila, ki niso povsem svetopisemska? Pojasni.

Večkrat smo že slišali reči, da je nauk napačen, če lahko iz njega vznikne vera, ki je v veliki meri oziroma v celoti sestavljena iz spoštovanja zunanjih reči. Ali se ti zdi, da je duhovnost (posameznikov odnos s Kristusom) relativno preprosto nadomestiti z verskimi običaji in navadami? Katere so nevarnosti takšne »zamenjave«? V katerih ozirih je Krščanska adventistična cerkev v nevarnosti, da se ujame v to past?

V starih časih so si Judje zaradi svojega načina posvečevanja sobote nakopali sloves lenuhov. Kako pa je s teboj? Ali te ljudje na podlagi tega, kako posvečuješ soboto, dojemajo kot človeka, ki spoštuje zakone, ali kot človeka, ki ljubi Boga? V čem je razlika? Ali si pri posvečevanju sobote osredotočen na to, kaj lahko delaš in česa ne smeš? Ali pa si osredotočen na krepitev odnosa z Zveličarjem?

Nova zaveza je dogovor med Bogom in teboj; temelji na intimnem odnosu. Sobota bi morala biti priložnost za kakovostno preživljanje časa z Bogom. Logično je torej, da je posvečevanje sobote pomembno za posameznikov zavezni odnos. Na katere načine lahko kot posamezniki in skupnost ponovno doživimo svetost in veselje sobotnega dne?

Večina vernikov si želi en dan v tednu nameniti Bogu. Kateri so dokazi za to, da si Bog želi češčenja prav na dan, ki ga je posvetil in določil za ta namen, in ne na kateri koli drug dan?

Ljudje so pripravljene žrtvovati veliko časa in denarja za zabavo in stvari, ki jim domnevno pomagajo »odklopiti se«. V katerih pogledih se počitek, v katerem naj bi uživali v soboto, razlikuje od izrazito nase osredotočene zabave in razvedrila?

Kolikor nam je znano, Bog ne potrebuje počitka v našem pomenu besede. Toda 1. Mojzesova knjiga pravi, da je Bog sedmi dan počival. Zakaj se je Bog odločil ogledati si svoje stvarstvo in »počivati«?

V Svetem pismu piše, da je bila sobota znamenje Izraelove – in naše – predanosti Bogu. (2 Mz 31,12) Ali je mogoče soboto posvečevati tako, da drugim podaja napačno sporočilo o njenem namenu? Kako smo lahko prepričani, da je način, kako posvečujemo soboto, v skladnosti z Božjim namenom?

Kaj sobota sporoča o Božji edinstvenosti v primerjavi z drugimi bogovi ali stvarmi, ki jih ljudje častijo?

Na podlagi svojega posvečevanja sobote razmisli o tem, ali tvoja verska prepričanja slonijo na navadah in obredih ali na odnosu z Jezusom. Kako so Jezusove sobotne dejavnosti odražale njegov odnos z Očetom? Katere konkretne spremembe moraš narediti v načinu posvečevanja sobote?

10. nauk: Nova zaveza

Ključno besedilo: Jer 31,31

Skózi čas se temelj Božje zaveze ni spremenil. Vsakič ko je Bog znova povabil ljudi k sklenitvi zaveze, je padlo in grešno človeštvo prelomilo sporazum. Toda Bog ni obupal nad nami. Še vedno nam ponuja zveličanje, na nas pa je, da ga sprejmemo.

Razlaga

S staro zavezo ni bilo nič narobe; izjalovila se je zato, ker je staremu Izraelu vedno znova spodletelo upoštevati njena določila. Na

žalost je trdosrčna oblika češčenja, imenovana ritualizem, ogradila Izraelovo srce. Težave so vedno nastopile zaradi ljudi in ne zaradi Boga. Tako je vedno bilo in tudi danes ni nič drugače.

Glej, pridejo dnevi

V takšnih okoliščinah je žalujoči prerok Jeremija po Svetem Duhu položil temelj novozaveznim določilom in funkcionalnosti. Božji zakon bo vtisnjen v svetišče srca. V nebesih bo začel delovati nov zavezni Duhovnik, ki bo nadomestil duhovnike Levijevega rodu. Svetiščno obredje na Zemlji bo zamenjalo mesijansko in zveličavno delo nove zaveze.

Novo srce

V okviru nove zaveze si je Kristus, Skala vekov, na vso moč prizadeval zamenjati Izraelovo kamnito srce, ki je sledilo »veri praznih besed«: »Dal jim bom novo srce in novega duha bom položil v njihovo notranjost. Odstranil bom kamnito srce iz njihovega telesa in jim dal meseno srce, da se bodo ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali. Moje ljudstvo bodo in jaz bom njihov Bog.« (Ezk 11,19–20)

Mesija je pokazal očitno nasprotje med »vero praznih besed« in »vero srca«. Ali je morda prav zato okaral uporne verske voditelje, ki so bili prežeti s trdosrčnim formalizmom? »Hinavci! Dobro je prerokoval o vas Izaija, ko je rekel: To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene. Toda zaman mi izkazujejo čast, ker kot nauke učijo človeške zapovedi.' Poklical je k sebi množico in ji rekel: 'Poslušajte in doumite!'« (Mt 15,7–10)

Stara in nova zaveza

Zaveza s Sinaja ni temeljila na delih. V 2 Mz 5,22–23 je Mojzes zastavil edinstveno in pomembno vprašanje, s katerim je želel dobiti spoznanje o Jahvejevi moči, lastnostih in značaju. Božji odgovor je razodel pomen njegovega osebnega imena, ne pa naziva ali uradnega imena. (2 Mz 6,1–8) Njegovo ime je usmerjalo na odnos. Poznati pomen Gospodovega imena je pomenilo poznati to, kaj lahko naredi za Izraela. Izraelci so slišali ime Jahve, toda niso pokazali vere in zaupanja v to, kaj lahko naredi zanje kot njihov Bog.

V 2. Mojzesovi knjigi je zaveza temeljila na eni od dveh možnih spodbud. Prva se je nanašala na to, ali bo Izrael po svoji moči zmožen izpolnjevati Božje ukaze; druga pa na to, ali bo Izrael po veri v

mogočno milost, ki jim jo je na nadnaraven način izkazal JAZ SEM, zvest zaveznim določilom.

Teološki sistem, imenovan dispencionalizem, omejuje čas zaveze milosti in Sveto pismo deli na sedem obdobj ter uči, da Bog v vsakem od teh obdobj deluje drugače. Dispencija je časovno obdobje, v katerem je človeštvo preizkušano na podlagi nekega določenega razodetja Božje volje. Vsako takšno časovno obdobje se konča z božansko sodbo in vključuje tudi božansko posredovanje zakona in milosti. Ljudje, ki se oklepajo tega teološkega sistema, težko razložijo svetopisemsko skladnost med zakonom in evangelijem.

Boljša zaveza

»Za Božje ljudstvo nova zaveza deluje bolje od stare. ...

Kristus je znotraj nove zaveze izpolnil tri osnovne Božje obljube: 1) V človeških srcih je ponotranjil Božji moralni zakon. ...; 2) zveličavno spoznanje o Bogu je prilagodil tako, da je bilo vsakemu Izraelcu brez izjeme omogočen osebni in takojšnji odnos z Bogom (Heb 8,11); 3) Božjemu ljudstvu je odpustil grehe: 'Zakaj milosten bom do njihovih krivic in njihovih grehov se ne bom več spominjal' (Heb 8,12). ...

Glede na Heb 8–12 je Jezusova cerkev izpolnitev nove zaveze, ki jo je napovedal Jeremija. Ta zaveza še zdaleč ni razveljavila zaveze z Izraelci; gre za vrsto in zagotovilo končne izpolnitve nove zaveze, ko se bodo pravi Izraelci vseh časov pridružili Jagnjetovi poročni pojedini v Novem Jeruzalemu. (Mt 8,11–12; 25,34)« /Hans K. LaRondelle, Israel in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1983), str. 114–121/

Duhovnik nove zaveze

Kakor Aron se je tudi Kristus posvetil duhovništvu. Kakor je Mojzes pomazilil Arona, tako je tudi Bog pomazilil Kristusa. (3 Mz 8,30; Ps 45,7)

»Še vedno v človeški podobi se je zmagoslaven Kristus vzdignil v nebesa. Svojo spravno kri je odnesel v najsvetejše, jo poškropil po prestolu milosti in svojem oblačilu ter blagoslovil ljudi.« /Ellen G. White, v The Youth's Instructor, 25. 7. 1901/

Ob Jezusovem ustoličenju mu je Oče dal naziv Velikega duhovnika. Apostol Pavel pravi, da je Bog Kristusa »razglasil za velikega duhovnika« (Heb 5,10; v Heb 5,4 je zapisana beseda, ki označuje

poklicanost v službo), prav kakor dekan univerze na dan zaključka doktorskega šolanja doktorantom podeli doktorski naziv.

»Njegovo okrvavljeno uho je prisluhnilo Očetovemu glasu in se odzvalo klicu njegovih izgubljenih ovc; Sveti Duh ga je spodbujal. Njegove roke, okrvavljene od žebeljev, so delale za napredek Očetovega kraljestva; Sveti Duh ga je usmerjal. Njegova preluknjana stopala so puščala temno rdeče sledi, da bi ljudje lahko našli pot do milosti; Sveti Duh je osvetlil pot.« /Leslie Hardinge, *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way* (Harrisburg, PA: American Cassette Ministries, Book Division, 1991), str. 343/

Uporaba

Ne glede na to, v kolikšni meri je stari Izrael zdrsnil v legalizem, še posebej v Kristusovem času, pa Jahvejeva vera nikoli ni bila legalistična. Od Edena naprej je bila zmeraj predstavljena kot vera Božje milosti, ponujene vsem, ki so jo želeli sprejeti z njenimi pogoji vred. Ko so ljudje sprejeli in se predali Božji milosti, so stopili v zavezni odnos z Bogom.

Zaradi človeških slabosti je Izrael stalno prestopal zavezo z Bogom. Kako je torej križ staro zavezo preoblikoval v »boljšo«? Katere prednosti je imela nova zaveza v primerjavi s staro? Katere nevarnosti nam grozijo, če milost jemljemo samoumevno?

Zakaj si je Bog kljub temu, da so se ljudje vedno znova izneverili svojemu delu dogovora, skozi vso zgodovino prizadeval doseči človeštvo in z njim vzpostaviti zavezni odnos? Kaj Božja vztrajnost pove o njegovi ljubezni do nas?

Ali bi morali biti zaradi svojega spoznanja o Kristusu in njegovi daritvi bolj zvesti Bogu kakor ljudje iz časa pred Kristusom? Ker nam je Jezus razodel čudoviti Božji značaj, bi morali biti bolj predani Bogu kakor ljudje, ki tega razodetja niso imeli (vsaj ne v tako jasni obliki, kakor ga imamo mi). V razredu se pogovorite o tej zamisli.

Morda vas bo kdo vprašal, kako vemo, da dostop do Boga ni odvisen od naših dosežkov ali poslušnosti, temveč preprosto od naše odločitve, da sprejmemo Božji dar milosti in ljubezni. Kateri primeri iz življenja so ti lahko v pomoč pri odgovoru na to vprašanje? Kako pomembne so za uresničitev nove zaveze naše življenjske zgodbe?

Zakaj so ljudje v Jezusovem času tako težka sprejeli novo zavezo, ki jim jo je predstavil Jezus? Ali jo je danes lažje ali težje sprejeti? Pojasni.

11. nauk: Novozavezno svetišče

Ključno besedilo: Heb 9,15

Zemeljsko svetišče je simboliziralo delo zveličanja, ki se odvija še danes. Kristus ima vlogo našega Velikega Duhovnika in v najsvetejšem pred Bogom posreduje za nas. Njegova čistost je nadomestilo za našo grešno naravo.

Razlaga

Svetiščni sistem je nakazoval, kako bo Golgota postala zaščita milosti in protiutež motnji greha. Odnos med Jahvejem in Izraelom je bil osredotočen na obrede škropljenja krvi, ki so bili nekakšna vrata v zveličanje. Ko je človek stopil skozi, je svoj jaz vrgel s prestola in ga križal. To je načrt zveličanja.

Odnosi

Kristus je s smrtjo na križu premagal greh namesto nas. Da bi lahko živeli to zmago, moramo v določenem smislu umreti tudi sami. Postati moramo mrtvi sebi in živi Bogu. Ko nas Bog vabi h Kristusu, nam v resnici pravi: »Pridi in umri.«

Seveda v splošnem smrt razumemo kot slabo, toda v tem primeru pomeni umreti vsemu, kar je slabo v nas – vsemu, kar bi lahko oviralo naš tesen odnos z Jezusom.

Tako bi torej lahko rekli, da je vsaka daritev, ki je bila darovana v svetišču, kazala na smrt. Da, predstavljala je Kristusovo smrt za nas; toda poleg tega je spokorjeni grešnik s tem, ko je sodeloval pri tem obredu, sprejel daritev, ki je bila darovana namesto njega. To je nakazovalo, da sprejema tudi zavezne obljube, ki jih je Bog dal svojemu ljudstvu. Zavezna obljuba je torej nujno vključevala tudi smrt sebi (svojemu jazu), kar sta nakazovala spokorjenje za greh in trpljenje, ki ga je povzročil storjeni greh. Vse to je razodevala (oziroma vsaj odražala) svetiščna služba. Jasnejši pomen te službe lahko vidimo v knjigah Nove zaveze in v novi zavezi sami.

Greh, žrtev in sprejem

»Grešnik je nato živali zvezal prednje noge; na njenih zadnjih nogah je naredil drsni voz in jih povezal s prednjimi. Tako je poskrbel,

da žival ne bi mogla pasti na stran; glava živali je bila obrnjena proti najsvetejšemu.

Grešnik je nato obe roki položil na glavo živali in s tem nakazal prenos grehov na svojo zameno. Glagol, ki je uporabljen za to dejanje, slikovito opisuje grešnika, kako se s celotno svojo težo nagne na žival.

...

Medtem ko je z rokami držal glavo daritve in bil tudi sam obrnjen proti najsvetejšemu, je grešnik Bogu tiho priznal grehe ter v molitvi obljubil, da se bo poboljšal. Ta stara hebrejska molitev se je končala z besedami: 'Skesan se vračam; naj bo to za mojo spravo (dobesedno za prekritje, pregrinjalo)'. ...

Grešnik je nato prijel nož in daritvi prerezal vrat. (3 Mz 1,5.11) S tem dejanjem je priznal, da je njegov greh povzročil smrt nedolžne živali. ... S tem ko je ravnal skladno z obrednimi predpisi, je pokazal, da sprejema Božji nespremenljivi zakon in priznava, da je njegov prestopok povzročil smrt; potrdil je, da se lahko reši samo po zmagoslavni smrti njega, ki bo umrl zanj.« /Leslie Hardinge, With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way, str. 371–372/

Zamena

»Kristus je naša pravična zamena. Načrt o drugem Adamu – zameni – ni bil narejen šele o prvem prestopku; obstajal je že od 'pred ustanovitvijo sveta'. (1 Pt 1,20)

Zameni je uspelo, kjer je Adamu spodletelo. Kristus je dokazal, da Adamu ne bi bilo treba grešiti in da bi se prvi človek lahko uprl skušnjavi. Dokazal je, da je zapovedi mogoče izpolnjevati in obenem izkusiti tudi koristi poslušnosti. ...

Adam je padel v popolnem Edenu; Jezusu je uspelo v hudobnem Nazaretu. Kristus je v našem nezadostnem 'oklepu' – v slabotnem človeškem telesu – bojeval bitko in obenem nosil breme Očetove časti in človekovega odrešenja.

Toda zmagal je! Zmagalo je Jagnje!« /Calvin Rock, Seeing Christ: Windows on His Saving Grace (Hagerstown, MD: Review and Herald® Publishing Association, 1994), str. 65–67/

Veliki duhovnik nove zaveze

»Kadar se pogovarjamo o Kristusu kot o ... velikem duhovniku, je primerno povedati, da je On naš edini duhovnik. Jezus ima popoln

odnos z Bogom; samo On nas lahko zastopa. V starozaveznih časih so bili duhovniki podoba prihajajočega Duhovnika. Apostolov in drugih novozaveznih oznanjevalcev evangelija nikdar niso klicali z nazivom duhovnik; poleg tega ti ljudje niso opravljali duhovniških nalog. Med Bogom in ljudmi je samo en Posrednik.

Prva glavna duhovnikova naloga je bila opravljati 'spravno daritev za grehe ljudstva'. (Heb 2,17) ... Bog je ponudil popolno Daritev – samega sebe.

To je naredil prostovoljno. Odpovedal se je življenju uveljavljanja lastne volje. (Jn 10,18) Postal je 'Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta', (Jn 1,29) Jagnje 'brez hibe in brez madeža'. (1 Pt 1,19 CHR) Življenje je dal 'v daritev za greh'. (Iz 53,10)

Kristus je prevzel dvojno vlogo: bil je tako darovalec kot daritev, tako duhovnik kot daritev. Njegova daritev samega sebe na daritvenem oltarju je bila enkratno dejanje, opravljeno 'enkrat za vselej'. (Heb 10,10.12; 9,26)« /Walter F. Specht, "Christ's Session, Enthronement, and Mediatorial and Intercessory Ministry," The Sanctuary and the Atonement: Biblical, Historical, and Theological Studies, eds. Arnold V. Wallenkampf and W. Richard Leshner, (Washington, D.C.: Review and Herald® Publishing Association, 1981), str. 344–345/

Nebeška služba

»V Pismu Hebrejcem je opaziti avtorjevo prizadevanje, da bi pogled judovskih kristjanov usmeril proč od službe zemeljskega svetišča k nebeškemu, kjer njihov vstali Gospod in Zveličar opravlja popolno svetiščno službo.« /Arnold V. Wallenkampf, "A Brief Review of Some of the Internal and External Challengers to the Seventh-day Adventist Teachings on the Sanctuary and the Atonement," The Sanctuary and the Atonement, str. 582/

Uporaba

Osupljivo je, kako Nova zaveza, še posebej Pismo Hebrejcem, nedvoumno in nazorno uči o nebeškem svetišču ter o njegovi osrednji vlogi v načrtu zveličanja. V nekem smislu je nebeško svetišče jasen izris načrta zveličanja, evangelija in zaveze. Težko bomo razumeli smisel zaveze, če ne bomo vsaj deloma poznali tudi svetiščne službe in njenega pomena.

Razred spodbudi, naj se na podlagi Heb 8 pogovori o naslednjih Posrednikovih značilnostih:

Posrednikov položaj. (Heb 8,1–2)

Posrednikovo delo. (Heb 8,3–6)

Obljuba posrednika. (Heb 8,6–9)

Posrednikov dar. (Heb 8,10–12)

V vsaki od naštetih točk naj prepoznajo razlike med staro in novo zavezo.

Kako je zaradi Kristusa nova zaveza v tvojem življenju še bolj resnična? Kako drugačno bi bilo tvoje življenje, če nova zaveza ne bi obstajala?

Obljuba je tako zanesljiva kot oseba, ki jo daje. Kadar Bog da obljubo, je ta trdnejša od zgodovinskih dejstev. Zakaj je kljub temu lažje dvomiti o Božji volji, kakor pa na slepo iti tja, kamor nas vodi Bog? Katerih naukov se lahko naučimo od svetopisemskih oseb, ki so namesto poslušnosti izbrale dvom?

V Heb 8,10 piše, da bo naš Posrednik Kristus v naše srce zapisal Božji zakon. Kako je to dejanje del naše duhovne izkušnje? Pojasni, kako to, da imamo v svojem srcu zapisan Božji zakon, omogoča, da ga pobježemo.

Po Kristusu je nova zaveza nadomestila staro. Po njem je Božji zakon ogrnjen z milostjo in ljubeznijo. Zakaj kljub temu dovolimo legalizmu ovirati našo duhovno rast? Katere korake lahko narediš, da bi razvil ali okreplil odnos z Bogom, ne da bi obenem zapadel v legalizem?

Čeprav nam Nova zaveza pravi, da starozavezne živalske daritve niso bile dovolj, da bi izbrisale človekov greh, pa so človeku omogočile ostati v občestvu Božjega ljudstva. Zakaj so bile v tem pogledu učinkovite, čeprav same po sebi niso vsebovale nobene moči? Česa nas to uči o moči in pomembnosti obredov?

Sprava je osrednja novozavezna tema. Zakaj bi moralo nedolžno bitje umreti, da bi bil krivec rešen pred posledicami svojih odločitev? Kako je lahko smrt nedolžne Osebe dosegla spravo? Ali gre za pravično zameno? Pojasni.

V tem trenutku nas Jezus zastopa pred Bogom, ker se z njim ne moremo soočiti iz oči v oči, še manj pa se zagovarjati pred njim. Ali to pomeni, da se bomo nekoč v prihodnosti morda lahko pojavili pred Bogom brez Posrednika? Zakaj da oziroma ne? Kateri so različni pogledi na to zamisel? Kaj sploh pomeni brez Posrednika stati pred Bogom?

12. nauk: Zaveza in vera

Ključno besedilo: Gal 3,11

Človeška narava je v primerjavi s čistostjo Božje pravičnosti grešna in nevredna. Toda če sprejmemo Kristusovo nadomestno smrt za nas, smo lahko v Božjih očeh spoznani za vredne. Ne glede na to, kako zelo nas Bog prečiščuje in spreminja v svojo podobo, bo Jezus vedno ostal naša popolna Zamena. To je bistvo evangelija in naše véliko zavezno upanje.

Razlaga

Pred potrditvijo zaveze se je morala preliti kri. V mesijanskih prerokbah je bilo napovedano, da bo življenje dajajoča kri, ki bo tekla z Golgote, potrdila novo zavezo.

Premišljevanje o Golgoti

Ljudje potrebujemo božansko milost, ki nas čisti in osvobaja naše domišljavosti ter nas rešuje pred grešnostjo, ki je del vsakega človeka; toda grešnosti ni treba prevzeti nadzora nad nami. Le kdo si ne želi biti prost zavisti, zagrenjenosti, jeze in krivde, ki so del nas? Bog obljublja, da bo za svoje zavezno ljudstvo naredil vse to in še več, če se bo držalo zaveze ter počivalo v njem in njegovih obljubah.

»Njihovo stanje je resno. Sami se ne morejo očistiti greha; (Prg 20,9) poleg tega jim nobeno delo postave ne more omogočiti, da bi pred Bogom stali opravičeni. (Rim 3,20; Gal 2,16) Zaradi tega je moral spravo zanje namesto njih opraviti Nekdo drug. Kristus se nam je popolnoma razdal – tudi v smrti. On je Sredstvo, po katerem se lahko vrnemo k Bogu. Po njem imamo dostop do Očeta, (Ef 2,18) in sicer 'v popolnem zaupanju po veri' (Ef 3,12) – veri vanj, 'ki ga je Bog predstavil kot daritev sprave po veri v njegovi krvi'. (Rim 3,25 CHR)« /Raoul Dederen, "Christ: His Person and Work," in Handbook of Seventh-day Adventist Theology, (Hagerstown, MD: Review and Herald® Publishing Association, 2000), vol. 12, str. 174–175/

Abrahamova vera, 1. del

Kako osupljivo je, da je stara zaveza, na katero se pogosto gleda kot na osnovni primer tega, kaj je legalizem, v resnici temeljni izraz zavezne obljube o zveličanju po veri. O tem pravi tudi znano starozavezno besedilo: »Veroval je Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost.« (1 Mz 15,6) To besedilo govori o Abramcu (ki takrat še ni

bil preimenovan v Abrahama). Hebrejski izvirnik je jasen: Abraham je veroval Gospodu. To ne pomeni samo, da je veroval v njegov obstoj, marveč tudi njegovim obljubam – celo tistim, ki so se zdele nemogoče, kakor je bila na primer obljuba o tem, da bo neki dan oče mogočnega naroda.

Kako pa je z drugimi Božjimi obljubami, ki se prav tako zdijo nemogoče, kakor na primer obljuba o tem, da smo lahko grešni ljudje v Božjih očeh spoznani za pravične in celo postanemo pravični? V razredu se pogovorite o veri v nemogoče.

Abrahamova vera, 2. del

»Vera je pojedla vso mano in ni pustila niti grizljaja, v katerem bi se lahko zaredili črvi. ...

Abrahamova vera je vodila karavano kamel in črede ovac iz Harana v Kanaan. Njegova vera je zasadila šotorski klin v tujo zemljo in razprostrla šotor. ...

Gre za praktično, dejavno, živo, vsakodnevno vero. Povedal bom zelo splošno in jasno: Potrebna nam je vera, ki bo zdržala tako v dobrem kakor v slabem, ... vera, ki zaupa, da bo Bog, ki hrani ptice, tudi nam poslal naš vsakdanji kruh; vera, ... ki ne obstaja samo v domišljiji.« /Charles Spurgeon, "Hearken and Look," Spurgeon's Expository Encyclopedia, vols. 1, 2, (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1996), str. 43.47–48/ Glej Iz 51,2.

Opirati se na obljube

»Le kako lahko božanstvo toliko tvega za človeštvo? Kako lahko Bog razglasi koga za dovršenega, ki popolnosti še ni dosegel, čeprav si prizadeva za to? Kako lahko sprejme ljudi, ki so po svoji naravi nesprejemljivi? Zakaj je bil Bog pripravljen tvegati svoj ugled, ko je človeštvu ponudil milost?

Odgovor na ta vprašanja je trojen.

Prvič, Bog tako ravna, ker naše iskrene molitve in prizadevanja za duhovno zrelost sprejema kot popolnost. ...

Drugič, Kristus tako ravna, ker vera, ki jo vidi v nas, v resnici ni naša, temveč njegova. V nas vidi svojo vero in jo spoštuje. Naša je v tem smislu, da smo nekakšna zakladnica njegove ljubezni in predmet njegove milosti. Toda njegova je zato, ker je zveličavna vera božanskega in ne človeškega izvora. ...

Tretjič, Bog tako samozavestno ravna zato, ker se pri končni presoji ne osredotoča na nas, temveč na Kristusovo pravičnost, ki nas pokriva.« /Calvin Rock, *Seeing Christ: Windows in His Saving Grace*, str. 158–159/

Uporaba

Ali si zveličan? Da bi odgovoril na to vprašanje, moraš razumeti, kaj sploh je zveličanje. Zveličanje je samostalnik, ki nakazuje dejanje. Izhaja iz glagola zveličati. Katero dejanje je del zveličanja?

Različna verstva na zveličanje gledajo z različnih vidikov. Baptisti umešajo zveličanje v preteklost. Pravijo, da je šlo za dejanje, ki se je odvijalo na križu; takrat so bili odpuščeni vsi grehi. Ljudje, ki verujejo v predestinacijo, pripisujejo zveličanje »svetemu koncilu«, kjer so bili določeni ljudje rešeni ali izgubljeni. Katoličani verujejo, da bo do zveličanja prišlo v prihodnosti, po tem ko bo oseba, ki bo umrla z vero v Jezusa, prečiščena v vicah. Ti pogledi na zveličanje se nanašajo na določen čas, kar pomeni, da se zveličanje zgodi samo na določeni točki časa.

Adventisti sedmega dne zastopamo linearni pogled na zveličanje. Ima preteklost, sedanost in prihodnost. Gre za potek – zapovrstnost božanskih dejanj in človeških odzivov.

Bog je že na začetku vedel, da ga bosta Adam in Eva zavrnili. Ustvaril ju je s svobodno voljo – z zmožnostjo izbrati, kar je prav in kar narobe. Jezus je prevzel odgovornost za popravilo škode in dejal: »Jaz bom namesto njiju izkusil drugo smrt.«

Bog je s svojim ljudstvom sklenil zavezo in nikdar ni spreminjal zaveznih pogojev. Vsa interakcija med Bogom in njegovim ljudstvom je bila določena z zavezo. Bog je načrt zveličanja prikazal s svetiščno službo in na koncu z Jezusovo daritvijo.

Najpomembnejše, kar lahko v tem času prispevamo svetu, je drugim povedati, kdo je Jezus, kaj je naredil, kaj dela in kaj vse bo še naredil. Jezus ni na dopustu, niti na 15-minutnem odmoru. Prav ta trenutek je najpomembnejši za naše zveličanje.

Kaj ti osebno pomeni zveličanje? Kako bi odgovoril človeku, ki bi te vprašal, ali si zveličan?

Navzoče v razredu vprašaj, ali menijo, da so zveličani. Pogovorite se o različnih odgovorih in o tem, kaj nam ti povedo, kako kot verniki

razumemo načrt zveličanja in njegovo delovanje. Zakaj je videti, kakor da imamo adventisti težavo s tem vprašanjem?

Duh preroštva pravi, da Bog prav vsakega od nas ljubi, kakor da bi bil edini človek na svetu. Kaj to pove o Božji ljubezni? Razmisli o posledicah te zamisli in o tem, zakaj prinaša upanje?

Temeljna miselnost nekaterih ljudi Kristusovega časa je bila, da si mora človek »zaslužiti« Božjo naklonjenost. Temeljna krščanska miselnost je, da je vse, kar lahko človek naredi, zgolj to, da Boga drži za besedo. Upoštevajoč razliko v teh dveh miselnostih, razmisli, zakaj je apostol Pavel kot najboljši primer vere uporabil prav Abrahama. (Rim 4,1–8)

V četrtkovem nauku smo brali, da nekateri ljudje šele na koncu življenja spoznajo, kako prazna in jalova so bila njihova prizadevanja za zveličanje. Zaradi česa čutimo, kakor da se moramo najbolj zanesti samo nase in ne na koga ali kaj drugega? Kako lahko živimo življenje, ki bo razodevalo, da živimo po načelu »Jezus ima vajeti v rokah«? Kako tvoje duhovno življenje razodeva, kdo/kaj upravlja tvoje življenje?

»Bog ne bo obupal nad nami zaradi naših grehov. Morda bomo delali napake in razžalostili njegovega Duha, toda ko se bomo spokorili in prišli k njemu s spokorjenim srcem, nas ne bo odslovil. Treba je odstraniti ovire. Gojili smo napačna čustva, napuh, samozadostnost, nepotrpežljivost in godrnjanje. Vse to nas ločuje od Boga. Grehe moramo priznati; v našem srcu mora biti opravljeno mogočno delo milosti. Tisti, ki se čutijo slabotne in malodušne, lahko postanejo močni Božji ljudje in za svojega Gospodarja opravijo plemenito delo.« /Ellen G. White, Faith and Works, str. 35/ Kako te besede udejanjiti?

Vsi smo že doživeli zavrnitev in bolečino prelomljene obljube. Toda Sveto pismo je polno obljub, na katere se lahko 100-odstotno zanesemo. Ljudje smo tisti, ki zaradi neposlušnosti večkrat prelomimo zavezni odnos. Kako se obvarovati pred tem, da bi zavezni odnos z Bogom imeli za samoumeven?

Jezus je daroval samega sebe, ker smo Bogu dolgovali dolg, ki ga nikakor ne bi mogli odplačati. Zakaj Bog ni preprosto odpustil našega dolga? Če Bog tega ni mogel narediti, ali to pomeni, da je na neki način podrejen lastnemu zakonu?

Apostol Peter v 1 Pt 1,18–19 bralcem/poslušalcem piše, da jih je Kristusova kri »odkupila ... iz praznega življenja«, ki so ga »podedovali

od očetov«. Ali je s tem mislil samo na odrešitev od prihodnje kazni ali pa je imel v mislih tudi vpliv, ki ga je imelo to dejstvo na življenje, ki so ga bralci/poslušalci v tistem trenutku živeli?

V 1 Mz 15,6 piše, da se je Abrahamu vera v Gospoda štela v pravičnost. Danes večina ljudi povezuje vero oziroma prepričanje s posameznikovo privolitvijo, da se bo držal določenega seznama nauk. Ali je to tisto, o čemer govori 1 Mz 15,6? Zakaj da oziroma ne? Kaj »prava« prepričanja o Bogu povedo o našem odnosu z njim?

13. nauk: Novozavezno življenje

Ključno besedilo: Jn 10,10

Zaveza med Bogom in človekom presega verske dogme in nauke; opredeljuje naš odnos z nebesi. Ko sprejmemo zavezo, odpremo življenje za Božjo ljubezen in njegovo obljubo zveličanja.

Razlaga

Slikar Willem de Kooning, ki je živel v New Yorku, je večkrat šel na podeželje Severne Karoline. Neki večer sta z ženo odšla z zabave in se sprehodila zunaj. Nebo je bilo brez oblačka in na njem so se lesketale zvezde. »Takšnega prizora ni bilo mogoče videti v mestu, kjer je soj luči zakrival zvezde in si lahko skozi podstrešno okno videl samo košček neba. 'Pojdiva nazaj na zabavo,' je nenadoma dejal de Kooning. 'Vesolje me straši.'«

Straši? Prostor, ki ga merimo s svetlobnimi leti, je v primerjavi z našim življenjskim prostorom, ki ga merimo v metrih in kilometrih, res lahko videti srhljiv. Da bi več tisočletij ždeli v središču vesolja in bili potem izgnani na rob galaksije, ki je le ena od milijonov drugih, bi zagotovo ranilo naš jaz.

»Človeško življenje,« jadikuje David Hume, »za vesolje nima nič večjega pomena kakor življenje ostrige.«

V resnici je to odvisno od vesolja. Ta dokaz bi morda veljal v vesolju brez pomena, namena in Boga, toda ne v vesolju, ki ga Sveto pismo opiše takole: »Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus.« (Mt 1,24–25)

Človeštvo je tako pomembno, da je Stvarnik vesolja postal eden izmed nas. Ta, čigar stvarstvo se meri v svetlobnih letih, se je skrčil v Človeka, ki se ga da izmeriti v centimetrih.

Willem de Kooning, omejen z zakoni narave, se ni mogel spremeniti v eno od svojih stvaritev. Toda Bog, ki ni omejen s temi zakoni, je to lahko in dejansko je naredil. To je Jezus iz Nazareta. Naš Stvarnik je postal oseba – človek, ki se je tako močno poistovetil z nami, da vezi med njim in človeštvom nikdar ne bodo pretrgane.

Osrednje sporočilo zavezne obljube je, da imamo večno življenje zaradi tega, kar je Kristus dosegel s prihodom na Zemljo, smrtjo in vstajenjem. Večnega življenja pa nismo prejeli zaradi svojih del, temveč po milosti, ki jo prejmemo po veri.

Vera nas kakor kolesa na vozu pripeljejo do praga milosti. Verovati v Kristusa pomeni verjeti, da ima Kristusova smrt moč izbrisati vsak greh; to se imenuje opravičenje po veri. Verovati v Kristusa pomeni verjeti, da nam lahko Tolažnik po Kristusovi duhovniški službi podeli milost za premagovanje slabosti našega značaja; to se imenuje posvečenje po veri. Verovati v Kristusa preprosto pomeni zaupati njegovi vsevednosti. Pomeni, da ves svoj značaj naslonimo na popoln um vstalega Zveličarja, ki spreminja življenje in srce. Da, rešeni smo po milosti, toda vera je kakor vožnja z avtobusom, ki nas pripelje do kraja, imenovanega Milost.

Nova zaveza in večno življenje

»V vsej Novi zavezi je vesela novica o vstajenju veliko več kakor zgolj zanimiv podatek o prihodnosti. Ta novica ima moč spremeniti sedanje življenje, ker ga napolni z namenom in upanjem. Zaradi prepričanja o svoji usodi kristjani že sedaj živijo novo življenje. Tisti, ki živijo v upanju na življenje v Božji slavi, so spremenjeni v drugačne ljudi. Veseli so lahko celo med trpljenjem, njihovo življenje namreč temelji na upanju.« /John C. Brunt, “Resurrection and Glorification,” in Handbook of Seventh-day Adventist Theology, vol. 12, str. 349/

Nova zaveza in poslanstvo

»Glavno središče vseh svetopisemskih prerokb in zgodovine zveličanja je vzpostavitev Božjega kraljestva na Zemlji. Sveto pismo se začne z ustvarjenim in nato izgubljenim rajem (1 Mz 1 do 3) ter konča z obnovljenim rajem. (Raz 21 do 22) To, da je Bog izbral Izraelce za svoje izvoljeno zavezno ljudstvo, ni bil konec, temveč od Boga določen način za vzpostavitev vidnega znamenja, ki bo narodom razodevalo pravičnost in mir prihajajočega Božjega kraljestva. Jezus Kristus je novozavezno ljudstvo – svojo cerkev – učil moliti: 'Pridi tvoje

kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.' (Mt 6,10) Tako je apostolsko evangeljsko sporočilo dobilo apokaliptični vidik v temeljnem nadaljevanju Božje zaveze s starim Izraelom.« /Hans K. LaRondelle, "The Remnant and the Three Angels' Messages," in Handbook of Seventh-day Adventist Theology, vol. 12, str. 857/

Uporaba

Če ste kdaj brali kakšno knjigo navedkov, ste morda opazili, da so najbolj navdihujoče besede izrečene na smrtni postelji. Zadnje besede znanega ateista so bile: »Kmalu bom boječe skočil v temo!« (Thomas Hobbes)

Vsem Božjim zavezam in obljubam je skupna ena preprosta želja: Bog si nas želi rešiti greha. Koncu življenja sledi razsodba o našem zaveznem odnosu z Bogom.

Neki pastor je dejal: »Verjamem v priznanje grehov na smrtni postelji. Vem, da Bog sprejme takšna priznanja; toda priznati moram, da sem v povezavi s tem malce nervozen. Ne morem mimo tega, da se ne bi vprašal, ali je takšno priznanje popolnoma pristno.« Povsem naravno je razglablјati o vzgibih drugih ljudi. Toda kako Bog gleda na grešnika, ki se mu bliža, da bi ga prosil za zveličanje? Kako Božje poznavanje prihodnosti vpliva na njegov odziv?

Ko stopimo v zavezni odnos z Bogom, nas On očisti krivde in obžalovanja ter nas napolni z veseljem. Zamisli si, kaj se dogaja na nebeških dvorih, ko naredi človek prvi korak do večnosti! Kaj meniš, kaj takrat reče njegov angel varuh? Kako tvoj zavezni odnos z Bogom vpliva na tvoj dostop do večnega življenja?

Na Golgoti je Jezus visel med dvema razbojnikoma. Eden se mu je posmehoval, drugi pa ga je prosil za zveličanje. Zakaj se lahko grešnik po letih tavanja za zaupanjem oklene Božjih obljub? Bodi pozoren na to, da je bil razbojnik tisti, ki je prvi spregovoril, in ne Jezus. Kaj to pove o vlogi Svetega Duha? Kako to pomaga razumeti, da lahko prosimo za zveličanje, ne glede na to, kako brezupno se nam zdi naše stanje? Po tem, ko je razbojnik sprejel Jezusa, je živel le še kratek čas. Kakšen vpliv na druge je imelo njegovo kratko življenje kristjana? Kako pristop k zaveznemu odnosu z Bogom vpliva na naš odziv na poslanstvo in širjenje evangelija (pričanje)?

Nekdo je zapisal, da se je razbojnik »dobesedno spotaknil ob raj«. Ali nekateri ljudje izkoriščajo prednosti Božje milosti, s tem ko Kristusa

sprejmejo šele potem, ko so izkusili, kar so želeli doživeti? Kako prepričati človeka, da je Kristusa treba sprejeti že sedaj in ne kakor razbojnik te odločitve prelagati do samega konca življenja?

Zgodnji krščanski pridigar sveti Ambrož je dejal: »Kako velikodušna je bila Kristusova milost v primerjavi s prošnjo kriminalca!« Zakaj včasih dvomimo o svojem krščanstvu, čeprav je Božja milost zadostno nadomestilo za vsak naš greh? Zakaj biti kristjan pomeni več kakor to, da smo rešeni? Pojasni. S katerimi svetopisemskimi besedili lahko podpreš trditev, da si zveličan?

Mnogo ljudi vse življenje išče srečo, ki je pogosto zelo izmuzljiva. Toda prizadevati bi si morali za veselje, ki je sad Duha. Katera je razlika med srečo in veseljem? Ali je veselje (kakor sreča) nekaj, kar domnevno lahko dosežemo, ali pa nam je podarjeno (kakor zveličanje)?

Mnoga naša dejanja so vredna občutka krivde. Bog nam je po Kristusu ponudil način, kako se je rešiti. Ali to pomeni, da lahko oziroma da bi morali nehati gojiti občutke krivde? Ali bi bilo takšno ravnanje neodgovorno?

Pogosto slišimo besede: »Naj te vodi tvoja vest.« Ali lahko vest enačimo z novim srcem, ki nam ga obljublja Bog? Ali je tvoja vest zanesljiv vodnik?

Jezus nam obljublja večno življenje. Zakaj je večno življenje privlačno? Ali živeti večno pomeni zgolj to, da bomo živeli dan za dnem, ne da bi doživeli konec? Na kakšen način se bo življenje s Kristusom razlikovalo od našega sedanjega bivanja?

Naloga kristjanov v tem času je svetu oznaniti veselo sporočilo o Kristusu. Ali to pomeni, da morajo imeti vsi kristjani značaj prepričljivega prodajalca? Zakaj da oziroma ne? Na kakšen način lahko Kristus uporabi celo paleto značajev in sposobnosti, da ljudem v potrebi poda svoje sporočilo?

